

**Sermons By
William Marrion Branham**

“... in the days of the voice ...” Rev. 10:7

**KRIKŠČIONYBĖ PRIEŠ
STABMELDYSTĘ**

Indianos valstija, JAV
1961 m. gruodžio 17 d.

Introduction

The remarkable ministry of William Branham was the response of the Holy Spirit to the prophecies of the Scriptures in Malachi 4:5,6, Luke 17:30, and Revelations 10:7. This worldwide ministry has been the culmination of many other Bible prophecies, and a continuation of the working of God by His Spirit at this End time. This ministry was spoken of in the Scriptures, to prepare the people for the Second Coming of Jesus Christ.

We pray that the printed Word will become written in your heart as you prayerfully read this message.

While every effort has been made to provide an accurate unabridged transcription, the English audio files are the best representation of the sermons spoken by Bro Branham.

Audio and transcribed versions of over 1,100 sermons preached by William Branham are available for free downloading and printing in many languages at:

www.messagehub.info

This work may be copied and distributed as long as it is copied entirely, not modified, and distributed free of charge.

O, brangus (o, brangus), nuostabus
 Vardas džiaugsmo ir vilties!
 O, brangus (O, brangus! Argi Jis ne nuostabus?) ...nuostabus
 Vardas džiaugsmo ir vilties!

²⁸⁸ Dabar paklauskite, nepamirškite šito. Jūs giedokite priegiesmį, o man leiskite sugiedoti posmą. Taip? Nežinau, ar man pavyks prisiminti posmą, kurį noriu sugiedoti – tai jau kitas klausimas.

Klaupiamės prie Jėzaus kojų,
 Vardą garbiname Jo.
 Jį Karaliu vainikuosim,
 Kai parves Jis mus namo. (Suprantate?)

Tu paimki Jėzaus Vardą,
 Jis tau skydas, apsauga.
 Jei apsups tave pagundos,
 Visuomet padės malda.

Štai ir viskas. Pakelk ranką ir klausyk, kaip sucyps stabdžiai! Suprantate? Suprantate?

... Visuomet padės malda.

O, brangus, nuostabus
 Vardas džiaugsmo ir vilties!
 O, brangus (o, brangus), nuostabus
 Vardas džiaugsmo ir vilties!

²⁸⁹ Pakartokime tai dar kartą, visi kartu. Kaip manote? Tiesiog dar kartą paimkime tą posmą: „Tu paimki Jėzaus Vardą, jis tau skydas, apsauga.“ Sugiedokime dabar jį užmerktomis akimis:

Tu paimki Jėzaus Vardą,
 Jis tau skydas, apsauga. (Dabar paklauskite. Ko reikia?)
 Jei tave apsups pagundos, (Ką turime daryti?)
 Visuomet padės malda.

O, brangus (o, brangus), nuostabus
 Vardas džiaugsmo...

[Brolis Branhamas kalbasi su broliu Neviliu – Red.] Tu juos paleisi? Gerai. [Brolis Nevilis sako: „Norėtum, kad kažkas kitas?“] Ne, gerai, tuomet tu juos paleisi.

Vardas džiaugsmo...
 Dabar brolis Nevilis, jūsų pastorius.

KRIKŠČIONYBĖ PRIEŠ STABMELDYSTĘ

...tikėk
 Viskas įmanoma, tiktai tikėk
 Tiktai tikėk, tiktai tikėk
 Viskas įmanoma...

¹ [Brolis Branhamas kreipiasi į brolių ant pakylės – Red.] Čia tau. Čia parašyta: „Pasimelskite už mamą.“ Perduok tai Greimo tėvui ir tu... tada tu sutvarkyk šitą reikalą. Tiesiog aš šiek tiek... Man labai nesinori to atidėlioti, manęs laukia kiti žmonės.

[Brolis Nevilis sako: „Amen. Telaimina Dievas jus visus šį rytą. Dabar mes perduodame šį rytinį tarnavimą broliui Branhamui, Dievo tarnui ir pranašui, kad jis pasakytų tą pamokslą, kurį jam davė Viešpats. Ir tegul Dievas jį dabar palaimina! Prašom!“] Ačiū, broli Nevili, telaimina tave Viešpats.

Labas rytas, draugai. Didelė garbė šį rytą vėl būti maldykloje, jaustis žvaliai ir gerai. Užvakar negalėjau net prašnekėti. Buvau užsikrėtęs tuo virusu, kuris čia išplitęs, žinote, patenka į gerklę ir užkimsti, bet Viešpats padėjo man ir išvadavo iš tos būsenos, kad galėčiau šį rytą pasikalbėti su jumis.

² Ir mes džiaugiamės, kad ši graži maldykla pilnutėlė. Žmonės stovi, o taip norėčiau, kad turėtume daugiau kėdžių, ir kad galėtume duoti stovintiems žmonėms. Būtume labai laimingi, jeigu jas turėtume, bet, man regis, viskas jau užimta. Žinau, kad jums būtų nepatogu ateiti ir atsisėsti su šitais vaikais prie altoriaus ir atsisukti nugara į šitą pusę.

³ Taigi, aš čia keletą dienų nagrinėjau istoriją ir pamaniau, kad šįryt vietoj pamokslavimo galėčiau tiesiog kurį laiką mokyti Dievo Žodžio. Ir mes greičiausiai šiek tiek užtruksime, taigi aš... kai kurie iš jūsų galėtumėte pasikeisti vietomis su tais, kurie stovi, ar kaip nors panašiai, būtų tikrai puiku, jei galėtumėte... jei galėtumėte taip padaryti ir leistumėte jiems truputį pailsėti.

⁴ Taigi, atvažiuoja daugelis draugų, mano draugų, kai kurie iš labai toli, net iš Džordžijos, iš Ohajo, Tenesio, tiesiog įvairiausių vietų: Ilinojaus, Misūrio, Mičigano, jie atvyksta iš Čikagos, iš... į vieną tokį nedidelį susirinkimą maldykloje. Aš tuomet jaučiuosi labai dėkingas už tokius žmones. Ir be to, dar norėčiau pasakyti ne labui... bet Dievo Žodžio labui: kone visi šie žmonės ne tik atvažiuoja, bet kartu atveža savo dešimtines, kad paskirtų jas bažnyčiai ir taip padėtų.

⁵ Štai kur ištikimi draugai. Tokių žmonių tiesiog neįmanoma pamiršti.

⁶ O kartais galbūt man tenka pasakyti tokius dalykus, kurie tiesiog sumala juos į dulkes, bet jūs suprantate, ką tuomet tai reiškia. Širdyje nesinori to daryti, bet kažkas vis dėlto sako: „Tai turi būti padaryta.“ Suprantate? Todėl turi tai padaryti.

⁷ Ir kai matau, kaip jie važiuoja iš visur ir... ir stengiasi tarnauti Viešpačiui, ir tiki tuo tarnavimu, kurį Viešpats man davė, ir pasitiki manimi kaip Jo tarnu,

kad nepasakysiu jiems nieko neteisingo, tuomet aš išties kuo nuoširdžiausiai turiu daryti viską, ką žinau apie tai, kaip... kaip ganyti tų žmonių sielas, žinodamas, kad jie čia atvažiuoja ne šiaip sau pasirodyti – važiuoja apledėjusiais kalnais bei kalvomis, per eismo kamščius, ir jų vaikams trūksta maisto ir miego, o lagaminai sukrauti mašinos bagažinėje. Ir žinote, sunku šitaip.

⁸ Tačiau Biblijoje, Laiško Žydams 11-ame skyriuje, apie tokius žmones pasakyta: „Net pasaulis nevertas tokių žmonių.“ Aš taip sakau, nes širdyje taip ir manau.

⁹ Ir daugelis čia iš Niu Olbanio bei Luisvilio, ir iš artimesnių apylinkių, iš Kentukio ir kitų nelabai tolimų vietų, bet vis dėlto jie visuomet atvyksta, važiuoja per ledą, sniegą – bet ką, kad čia patektų.

¹⁰ Taigi, kitą sekmadienį – Kūčių vakaras. Ir aš maniau, kad būsiu... sakysiu kalėdinį pamokslą bažnyčiai, bet man pagailo tų vaikučių. Turiu pasakyti, kad jeigu jie... jei aš būčiau čia, tuomet vaikučiai (daugelis iš jų gyvena toli) turbūt liktų be Kalėdų ir kitko. Taigi, tiems mažyliams būtų nelengva. Bet prieš vykdamas... Taigi, mes...

¹¹ Aš žinau, kad mes čia nemokome savo vaikų tokių mitų kaip Kalėdų Senelis. Mes esame prieš tai, kad kam nors būtų meluojama, todėl ir savo vaikams jūs neketinate meluoti. Tokie dalykai – tai gryniausią mitologiją, kai tokie dalykai užima Kristaus vietą per Kalėdas.

¹² Ir Kalėdos prarado... Kalėdos nebėra šlovinimas; tai šventimas: girtavimas, azartiniai žaidimai, užavimas – gryniausią pagonybę. Ir tai ne... Ir aš norėjau... Gal po Kalėdų aš vėl kalbėsiu Kalėdų tema (suprantate?), kad mažieji neprarastų... Juk tokiems mažiems vaikams šito nepaaiškinsi. Jie mato, kaip kiti vaikai Kalėdų išvakarėse gauna Kalėdų dovanas ir panašiai; jie to nesupranta. Matote? Jie tiesiog... jie per maži. Ir mes turime nepamiršti jų, kad jie... kad jie turi kažką bendro. Mes turime nusileisti iki to lygio, kad prisimintume tuos vaikučius, jog jie patys...

¹³ Aš per garsiai... per garsiai kalbu, broli? Per stiprus garsas? [Brolis Nevilis klausia: „O kaip girdisi pačiame gale?“ – Red.] Ar ten gale gerai mane girdite? Pačiam gale? [„Dėl vyresnių žmonių lyg reiktų patildyti.“] Palaukite, aš per arti stoviu. Kuris mikrofonas įjungtas? Abu? [„Abu.“] Šitas ar šitas? [„Taip. Gal šitas.“] Man atrodo, štai tas geras. [„Taip.“] Tai... tai... Na kaip, taip geriau? Dabar gerai, puiku.

¹⁴ Taigi, vaikučius reikia suprasti. Žinote, jie dar... dar tik vaikai, ir mes turime nepamiršti, kad kažkada ir patys buvome vaikai.

¹⁵ Pamenu, kai mes buvome maži vaikai... Jie nueidavo ir kur nors nupjaukdavo seną kedro krūmą, o mama paspragindavo kukurūzų ir užkabindavo ant jo štai tokią girliandą. Ant eg-... medelio daugiau praktiškai nieko ir nebebūdavo. O tos senos suplyšusios kojinių ten kabojo kaip... Och...

[Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.] Tiesiog vienas iš jų, vienas iš tų nusižeminusių žmonių, kurie tiesiog ištuštino save, nusilenkė ne prieš stabą, bet prieš gyvąjį Dievą (ne prieš organizaciją ir neįrašė pavardės į sąrašą), prieš gyvąjį Dievą, ne tam, kad atmintinai cituotų mokymą, bet tam, kad leistų Žodžiui tapti kūnu jumyse. Suprantate? Štai taip. Ir nusižeminote, o tuomet per šitai Jis iškėlė jus į aukštybes (ne tam, kad būtumėte įžūlūs, pasipūtę, sakytumėte: „Aš toks, šioks ir anoks.“), bet nusižeminę, malonūs ir: „Kaip gi Jis išgelbėjo tokį netikėlį kaip aš, kaip gi Jis tai padarė?“ Štai kaip mąsto tikras krikščionis. Ar jūs tuo tikite? [„Amen.“] O, Jis toks realus!

Tikras, Jis toks tikras man.

O, tikras, Jis toks tikras man.

Nors kai kas dvejoja, vien Jo dėka kvėpuoju,

Štai kodėl Jį myliu, ir Jis toks tikras man.

Tikras, Jis toks tikras man. (Giedokite!)

Tikras, Jis toks tikras man.

Nors kai kas dvejoja, vien Jo dėka kvėpuoju,

Štai kodėl Jį myliu, ir Jis toks tikras man.

²⁸⁴ O, aš taip džiaugiuosi dėl to. Tikrai taip. Aš taip džiaugiuosi tuo senuoju didžiu Evangelijos keliu, gyvendamas tame šlovingame senajame Evangelijos kelyje.

²⁸⁵ Dabar, draugai, kol vėl susitiksime prie Kristaus Sosto, kai melsitės, atsiminkite mane. Ir telaimina Dievas kiekvieną iš jūsų. Aš negalėčiau pasakyti, kad gailiuosi, jog laikiau jus čia.

²⁸⁶ Kreipiuosi į tuos, kurie sudėję čia skepetaites: aš ką tik uždėjau rankas ant jų, kol meldėmės už ligonius, jei pastebėjote, kad tai padariau, kai tik nusileido Dvasia. Aš nepasinėriau į daugybę regėjimų, nes esu silpnas, pavargęs, žinote, pamokslauju čia jau dvi ar tris valandas, ir aš tiesiog pasirinkau iš eilės keletą, kad pamatytumėte, jog Dievas yra Dievas. Suprantate? Nejmanomi, paradoksalūs, nepaaiškinami dalykai... Velnias...

²⁸⁷ Dabar atminkite, kiekvienas iš jūsų turite jėgą Kristuje... jūs neturite jėgos, bet turite valdžią, savo valdžią. Tiesiog esate iškelti daug aukščiau, ne tam, kad išaukštintumėte patys save, bet Kristus jus pakėlė. Kuo daugiau Kristus jus pakelia, tuo žemiau norite būti (suprantate?), jūs jausitės taip nusižeminę, kad: „Kaip gi Jis išgelbėjo tokį netikėlį kaip aš, kaip gi Jis tai padarė?“ Bet jis taip padarė ir todėl esu dėkingas už tai. Amen! Taip nuostabu!

Klaupiamės prie Jėzaus kojų,

Vardą garbiname Jo.

Jį Karalium vainikuosim,

Kai parves Jis mus namo.

Su džiaugsmu sakau, kad vienas aš iš jų.

Aš – vienas jų, aš – vienas jų,
Su džiaugsmu sakau, kad vienas aš iš jų. (Aleliuja!)
Aš – vienas jų, aš – vienas jų,
O, su džiaugsmu sakau, kad vienas aš iš jų.

²⁸⁰ Dabar beniūniuodami ją paspauskime vieni kitiems rankas, sakykime:

Aš – vienas jų, aš – vienas jų,
Su džiaugsmu sakau, kad vienas aš iš jų. (Aleliuja!)
Aš – vienas jų, aš – vienas jų,
Su džiaugsmu sakau, kad vienas aš iš jų.

²⁸¹ O jūs? Pasakykite: „Amen.“ [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.]

Aš – vienas jų, aš – vienas jų,
Su džiaugsmu sakau, kad vienas aš iš jų.
Aš – vienas jų, aš – vienas jų,
O, su džiaugsmu sakau, kad vienas aš iš jų.

²⁸² Ar galiu iš naujo sugiedoti šį posmą? [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.]

Nors nemokyti šie žmonės...

Jie neturi didžių Dievo Žodžio, filosofijos daktarų diplomų (suprantate?), jokių didelių, didingų dalykų. Matote?

Nors nemokyti šie žmonės,
Nesigirs kuo nors puikiu, (jokia didele organizacija)
Bet pripildyti Dvasia
Visi lig vieno Jėzaus krikštyti vardu.
Skelbia jėgą Jo čionai
Iki pat žemės pakraščių,
Su džiaugsmu sakau, kad vienas aš iš jų.

Aš – vienas jų, aš – vienas jų,
Su džiaugsmu sakau, kad vienas aš iš jų.
Aš – vienas jų, aš – vienas jų,
O, su džiaugsmu sakau, kad vienas aš iš jų. (O!)

Net už visą žemės auksą
Nepalikčiau vietos šios.
Nors ir stipriai velnias gundytų, Viliotų nuolatos,
Bet saugus aš Dievo rankose,
Laimingas Jo namuos.
„Aleliuja“ Jam giedosiu visados. (O, nieko sau!)

²⁸³ Aš taip džiaugiuosi dėl to, o jūs? Ar džiaugiatės, kad esate vienas iš jų?

Ir gal ji paimdavo... gal vieną nedidelį saldinių maišelį, o tai būdavo ledinukai (du ar trys man, du ar trys Kupriukui, du ar trys kitam), paprasčiausi ledinukai, o mes kiaurą dieną vaikščiodavome ir čiulpdavome juos, žinote, suvyniodavome į mažus popierėlius ir įsidėdavome į kišenę. Ir jeigu gaudavome seną žaislinį pistoletą arba ragelį papūsti, tai būdavo jau visai nuostabu, mes džiūgaudavome.

¹⁶ Šiandien, žinoma, viskas kitaip. Vargšai žmonės prasimanė šiek tiek pinigų ir dabar jau gali nupirkti savo vaikams daugiau dalykų; jie geriau rengiasi, geriau valgo, geriau gyvena ir visais... visais atžvilgiais jie turbūt geriau gyvena, atsižvelgiant į šiądienines algas. Ir todėl vaikučiams reikia kažką duoti.

¹⁷ Bet visuomet atminkite štai ką: sakykite jiems, kad nėra jokio Kalėdų Senelio, nes tai netiesa. Vieną dieną jie atsibus ir paklaus: „O tai kaip tada dėl Jėzaus?“ Aha. Matote? Suprantate? Todėl sakykite jiems tiesą, būkite sąžiningi su visais, būkite teisingi. Ir ypač nesakykite jokios netiesos savo vaikams, nes jie užaugs ir pasakys... Jie tiki jumis kaip krikščionimis ir nori, kad jūs... Jie tiki, jog tai, ką jiems sakote, yra tiesa. Todėl būtinai sakykite jiems tiesą, tuomet viskas klostysis gerai.

¹⁸ Taigi, o paskui, jei galėsiu, noriu praleisti dar bent vieną vakarą, ar dieną maldykloje prieš išvykdamas keleriems tarnavimo metams... tiksliau, vieneriems tarnavimo metams.

¹⁹ Ir jei tokia bus Dievo valia, šiais metais noriu pasistengti praveisti daugiau susirinkimų užsienyje, nes jaučiu tokį poreikį, ypač Šveic-... Švedijoje bei Norvegijoje ir daugelyje Skandinavijos... Skandinavijos šalių ir Azijoje. Aš manau, kad mes turėtume be atvangos melstis už tuos dalykus, turime sužinoti Šventosios Dvasios kelią ir kur Jis mus veda, ir tai, ką mes turime daryti.

²⁰ Nagrinėdamas ankstyvąją bažnyčios istoriją pagal Brodbentą ir Heizeltiną bei daugelį jų komentarų apie tai, „Nikėjos tėvus“, ir... Vakar aš kaip tik baigiau skaityti pilną gyvenimo aprašymą šventojo Martino, kurį katalikų bažnyčia atsisakė kanonizuoti (Dievas tai padarė). Taigi jie... apie jo didį gyvenimą, ir kaip tie patys ženklai ir stebuklai lydėjo tą žmogų visą jo gyvenimą: kaip jis prikėlė du mirusiuosius, išvyrėdavo piktąsias dvasias, kalbėjo nežinomomis kalbomis, matė regėjimus ir panašius dalykus. Ir koks didis žmogus. Tačiau jo jėgės paslaptis slypėjo būtent nusižeminime prieš Dievą. O šiandien mes matome, kad bažnyčia, nors ir moko apie savo jėgą ir moko, kad ženklai lydi tikinčiuosius, bet matome, kad jie išpuiko: „Aš svarbus, o tu – niekam tikęs.“ Ir tai... tai nepanašu į ankstyvąją bažnyčią. Suprantate? Jie buvo nusižeminę bei geri vieni kitiems, malonūs ir supratingi. O šiandien viskas taip pasikeitė, kad aš susimąstau, ar daug tokių dalykų neatitraukė mūsų nuo pačios Žinios esmės, jog mums reikia nusižeminti. Likite... Kuo labiau būsite nusižeminę, tuo daugiau Dievas jus naudos.

²¹ Nagrinėjau mitologiją ir visus tuos mitus – pačios Kalėdos yra mitas. Tai joks ne... Kalėdose nėra nieko tikro. Kalėdos net nepaminėtos Biblijoje, jie niekuomet negarbino Kristaus gimtadienio. Tokio dalyko nebuvo. Tai Romos katalikų dogma, o ne krikščionių mokymas, niekur Biblijoje to nepatvirtina jokia Rašto vieta, ir pirmą šimtmetį po Biblijos (suprantate?) apie tai nieko nebuvo pasakyta. Tai tik mitas. Kalėdų Senis, komercija, viskas, absoliučiai viskas susidėjo į vieną didelę krūvą.

²² Jei imtumėte ir panagrinėtumėte viso to pradžią ir dabar įsigilintumėte, tai pamatytumėte, kur mes esame. Nieko nebeliko, niekas nebegali padėti – tik Viešpaties atėjimas. Tik tai. Dabar niekas nebegali ištraukti mūsų iš šito chaoso, tik Viešpaties atėjimas.

²³ Ar šis mygtukas sustabdo įrašą į juostą? [Brolis atsako: „Taip.“ – Red.] Mhm, mhm. Gal geriau aš apskritai sustabdysiu įrašą, tiesiog neplatinsiu jo, nes bus sakomi gana grubūs dalykai. Bet pasakysiu štai kaip... Jau įrašoma į juostą? Šių garsajuosčių nepardavinėkite (gerai?), šios garsajuostės neskirtos pardavimui. Galite jas perduoti vieni kitiems bažnyčioje ar panašiai, bet... nes tai... tai sukels sumaištį – tai jau tikrai. Suprantate? Todėl tiesiog nedalinkite jų, kol nepriimsime kito sprendimo.

²⁴ Taigi, prieš pereidami prie pamokslo... Visi pasistenkite būti kuo labiau susikaupę ir nusiraminę. Aš per ilgai neužtruksiu, bet noriu neskubėti, kad... kaip reikiant tai išaiškinti, kad jūs tai iš tiesų supratumėte. Taigi, pirmiausia... Taigi, jei visi klausimai išspręsti, aš manau... Ar dar yra...

²⁵ [Brolis Nevilis sako: „Kaip tik norėjau pasakyti toms trims moterims, kurios ten stovi, kad kuri nors iš jų gali atsisėsti štai čia ant pianisto kėdės. Štai tos trys moterys.“ – Red.] Taip, tegul tos moterys, kurios stovi ten šone, ateina čia. Jums čia yra vietos, seserys. Taip. [Kitas brolis sako: „Čia priekyje yra vieta.“] Štai viena pačiame priekyje. [Brolis Nevilis sako: „Štai, viena štai čia priekyje.“] Kitas brolis sako: „Yra vieta vaikams.“ Štai čia yra kėdė. [Brolis sako: „Čia yra vietos vaikams.“] Čia prie altoriaus yra vaikų. Jei kas nors iš vaikučių nori atsistoti ir užleisti sėdimą vietą kuriam nors stovinčiam suaugusiam, tai čia yra vietos prie... prie altoriaus yra vietos vaikams, ir suaugęs galėtų atsisėsti. Tos moterys, kurios stovi už piliastro, gal jūs... [Brolis Nevilis sako: „Seserys, ar jūs nenorėtumėte ateiti štai čia?“] Ši vieta čia, tolimiausiame kampe, bet tai... tai geriau, nei stovėti ten. Jei norite stovėti...

²⁶ Štai čia yra vietos ant pakyls. Gal kas nors iš brolių norėtumėte ateiti čia, – šie vaikai... Štai viena sėdima vieta šalia brolio Vėjaus. Ateikite čia, susėskite štai čia, kad visi būtumėte kaip namuose, kad jaustumėtės... kad jaustumėtės kaip namuose. [Brolis Nevilis sako: „Broli Šelbi, ar nenorėtum ateiti čia?“ – Red.] Štai čia yra vieta, broli Šelbi, štai čia priekyje, ant pakyls, jei norėtum ateiti čia ir atsisėsti prie mūsų, kaip tik čia. Ir broli Evansai, ir broli Čarli, ir jūs, štai... štai čia yra vieta, ir viena štai čia, ir dvi... dvi štai čia. Prašom, ateikite, broli iš... Nagi, ateikite čia, įsitaisykite patogiai, kad

Ta liepsna per Sekmines visus apvalė savimi.
Ji ir mano širdyje liepsnoja,
Vardą Jo giriu.
Su džiaugsmu sakau, kad vienas aš iš jų.

Aš – vienas jų, aš – vienas jų,
Su džiaugsmu sakau, kad vienas aš iš jų.
Aš – vienas jų, aš – vienas jų,
Su džiaugsmu sakau, kad vienas aš iš jų.

Nors nemokyti šie žmonės,
Nesigirs kuo nors puikiu,
Bet pripildyti Dvasia
Ir Jėzaus krikštyti Vardu.
Skelbia jėgą Jo čionai
Iki pat žemės pakraščių,
Su džiaugsmu sakau, kad vienas aš iš jų.

²⁷⁹ Kas iš jūsų esate vienas iš jų? Pakelkite dabar rankas.

...jų, aš – vienas jų,
Su džiaugsmu sakau, kad vienas aš iš jų.
Aš – vienas jų, aš – vienas jų,
Su džiaugsmu sakau, kad vienas aš iš jų.

Broli, tu prašyk palaimos
Tos, kur širdį apvalys,
Ir skambės varpeliai džiugesio,
Liepsnos karštai širdis.
Ir mana širdis liepsnoja,
Ir Jo Vardą aš giriu.
Su džiaugsmu sakau, kad vienas aš iš jų.

Aš – vienas jų, aš – vienas jų,
Su džiaugsmu sakau, kad vienas aš iš jų. (Aleliuja!)
Aš – vienas jų, aš – vienas jų,
Su džiaugsmu sakau, kad vienas aš iš jų.

Aukštutiniam kambarėlyje
Jie meldės Jo Vardu,
Ir Šventa Dvasia pakrikštyti
Jie buvo ten kartu.
Dovanojo Jis tą jėgą jiems,
O, gauki ją ir tu.

vietos į kitą, kad jie uždėtų skepetaites. Nors jie tokie pagyvenę, kad daugiau nebegali vykti pamokslauti, bet jie važinėja po ligonines ir namus dėdami skepetaites ant ligonių. Dieve, Tu pagerbsi tai, žinau, kad pagerbsi. Palaimink juos ir suteik jiems jėgų dar daugeliui dienų, Tėve, Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

²⁷³ Būkite palaiminti. Taip ir bus, broli Kidai, tai įvyks. [Brolis ir sesuo Kidai kalbasi su broliu Branhamu – Red.] Šlovė Dievui. Amen. Taip, tas, už kurį mes meldėmės telefonu.

²⁷⁴ Vyras ir moteris, aštuoniasdešimties metų, net daugiau, negali vykti misionieriauti ir stovėti už sakyklos, jau per seni, kad taip pamokslautų, bet vis tiek siunčia čia, kad gautų maldos skepetaičių paketus ir siunčia šias sergantiems ir kenčiantiems, neša į ligonines ir panašiai, kad uždėtų ant jų. Jie jau nebegali išvykti ir taip palaikyti tarnavimo, bet jie iš visų jėgų daro tai, ką gali. Dėl to mums, jauniems, turėtų būti gėda. Teisingai, daro kažką dėl Kristaus.

²⁷⁵ Atminkite, šis senyvas žmogus, brolis Kidas, pamokslavo Evangeliją dar prieš man gimstant (tai tiesa), meldėsi tada už ligonius – senas narsus karys. Ir štai pagyvenęs... (Kiek jums metų, broli Kidai? [Brolis Kidas atsako: „Aštuoniasdešimt vieneri.“ – Red.] Aštuoniasdešimt vienerių metų.) ...vis dar darbuojasi Dievo karalystės labui! Per senas, kad stovėtų už sakyklos ir palaikytų Žinią tokiu būdu, bet lanko ligonines, gulinčius ligonius. Sūnus jį vežioja automobiliu. Ir jie negali vaikščioti, todėl jį tiesiog vežioja mašina ir atveža į reikiamą vietą, ir jiedu, ta pagyvenusi pora, eina ten ir deda skepetaites.

²⁷⁶ Neseniai viena jų artimoji buvo visai arti mirties, mergaitė, jie man ką tik apie tai papasakojo. Mes pasimeldėme už juos. [Sesuo Kid sako: „Anūkė.“ – Red.] Už anūkę. Nuėjome ir uždėjome... Vaikas jau ant kojų. Šlovė Dievui!

²⁷⁷ Brolis Kidas... Jie man čia kažkada paskambino (turbūt prieš kokius du metus), kad pats susirgo prostatos vėžiu – buvo maždaug septyniasdešimt aštuonerių, ar aštuoniasdešimties, beveik aštuoniasdešimties metų, su diagnozuotu prostatos vėžiu. Gydytojas tiesiog nuleido rankas, nebebuvo įmanoma nieko padaryti. Mes suskubome, mudu su Biliu pamainomis vairavome, kad nuvyktume ten, kur jis buvo. Ir Šventoji Dvasia mums liepė važiuoti tą rytą. Paprastai mes to nedarome, jei nejaučiame vedimo. Ir Šventoji Dvasia pasakė: „Važiuk“, – ir mes leidomės į kelią ir uždėjome rankas ant to senolio, kad pasimelstume už jį. Ir gydytojai nebegali rasti nei pėdsako šito. Šlovė Dievui! O! Kodėl? Mūsų pozicija yra Kristuje Jėzuje, pakilome daug aukščiau už visas ligas ir visas priešo galias.

²⁷⁸ O, ar jūs nesidžiaugiate Juo? [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.]

Daug žmonių yra, kurių širdis
Liepsnoja ugnimi.

galėtume... visi kiek įmanoma nurimtume tarnavimui, kad jūs stovėdami nepavargtumėte ir neišsektumėte.

²⁷ Kas nors iš jūsų, broliai... Sesuo ten gale, pačiame salės gale, stovinti pačiame salės gale, jūs... [Brolis Nevilis sako: „Štai čia yra vieta.“ – Red.] Dar yra vietos. Štai dar viena – pianisto kėdė, jei kas nors gali ja pasinaudoti, jei norėtumėte ateiti ir ant jos atsisėsti – tuomet prašom. Matau, kad ponias ten gale rodo, kad šalia jos yra vieta. Tuomet labai gerai. Tiesiog dabar įsitaisykite kiek įmanoma patogiau.

²⁸ O dabar, kol sėdamės, tiesiog... Dabar maždaug dvidešimt minučių... dvidešimt trys minutės po dešimtos, šią gruodžio 17-ąją. Ši rytą Džefersonvilyje lauke lietinga. Ir... ir išoriškai jaučiamės prastai, bet viduje jaučiamės gerai, nuostabiai, žinodami, kad artinamės... Viešpaties Atėjimas jau čia pat, ir mes artinamės prie amžinybės. Ir mes tokie dėkingi Dievui, kad šįryt galime stovėti ir perteikti tikinčiajam ir netikinčiajam gyvojo Dievo Žodį, tikėdami, kad mums visiems išauš didi diena, kai pradėsime suprasti Viešpaties dalykus.

²⁹ Dabar minutėlei nulenkite savo galvas maldai. Ir kol mūsų galvos nulenktos, jei kas nors norėtų, kad prisimintume jį, tiesiog pakelkite rankas į Dievą, atminkite savo prašymą širdyje. Ačiū.

³⁰ Mūsų dangiškasis Tėve, štai mes dabar esame maldykloje, visi užėmę vietas, ir veikia mikrofonai, ir vyksta įrašas, ir krikščionys meldžiasi, įvardijami prašymai. Ir kokias dvi ar tris savaites aš nuolatos ruošiausi šiam šiandienos pamokslui. Galbūt Šventoji Dvasia panaudos šią trumputę kalbą, kad išaiškintų šią temą žmonių širdims, kad jie išvystų laiką, kuriuo mes gyvename ir pasiruoštų susitikti su Viešpačiu Dievu. Mes meldžiamės už visus mūsų ligonius ir kenčiančius, kur jie bebūtų.

³¹ O Jėzau, atmink šįryt Savo bažnyčią, visuotinę bažnyčią visame pasaulyje: kai kurie miškų tankmėse, kai kurie apsisprendimo slėnyje, kai kurie iš jų kalno viršūnėje. Ir visame pasaulyje Tavo vaikai priklauso nuo Tavęs ir šaukiasi Tavęs. Ir kaip senovėje Jonas iš Patmo salos pasakė: „Taip, ateik, Viešpatie Jėzau!“

³² Ir mes suvokiame, kad ir priešas yra mūsų tarpe, jis visuomet šalia, kad trukdytų ir stabdytų, bei darytų viską, ką gali. Bet, o Viešpatie, suteik Savo vaikams šį rytą tikėjimo, jėgų pakilti virš priešo, atverti savo širdis ir padaryti savo sielas derlinga dirva, kur galėtų būti pasėtas tas Gyvenimo Žodis bei atneštų didį džiaugsmą ir gausią pjūtį.

³³ Aš meldžiu, Viešpatie, kad Tu palaimintum Savo Žodį ir Savo tarnus. Padėk šiam mano silpnam balsui, kad Šventosios Dvasios patempimu galėčiau tvirtai laikytis. O vėliau maldos eilėje suteik jėgos ir tikėjimo, Viešpatie, kad mums palikus šį pastatą mūsų tarpe neliktų paliegusio žmogaus. Suteik tai, Viešpatie.

³⁴ Mes žinome, kad gyvename laikų pabaigoje. Ir prašome Tavęs dabar mus palaiminti, kai mes toliau lauksime Tavęs ir skaitysime Tavo Žodį. Jėzaus Vardu mes meldžiame. Amen.

³⁵ Dabar aš perskaitysiu dvi ar tris Rašto vietas ir, kaip paskelbiau praeitą sekmadienį, šiandien mėginsiu kalbėti tema: „Krikščionybė prieš stabmeldystę“. Ir tai yra mūsų šio ryto tema. Taigi, aš visai ne teologas, jokiais būdais ne Biblijos žinovas, o tiesiog beraštis žmogus, kuris myli Viešpatį Jėzų visa savo širdimi. Aš neteigiu esąs teologas ir nepretenduoju tokiu būti, bet tiesiog stengiuosi nusizėminusia širdimi paaiškinti tuos dalykus, kuriuos, manau, Šventoji Dvasia man apreiškė ir aš turiu perduoti tai savo bažnyčiai. Nes man rūpi, kad ši bažnyčia augtų, kad dvasiškai ši bažnyčia neklystų. Man tai rūpi, nes šia bažnyčia suinteresuotas Dievas, o Jo interesai – mano interesai. Taigi, turiu tuo rūpintis.

³⁶ Skaitydamas ankstyvuosius istorikus apie Irinėjų ir kitus, kaip jie saugojo savo bažnyčią nesuteptą pasaulio dalykais, kaip tie senieji mokytojai ten pakildavo ir iš tiesų laikydavosi tos Evangelijos. Tuomet Biblija nebuvo parašyta tokia forma, kokią turime dabar, iki pat Reformacijos, kai Liuteris ją atspausdino. Bet jie turėjo taip vadinamą „Evangeliją ir apaštalus“, „Evangeliją ir apaštalus“, ir jie to laikėsi.

³⁷ Taigi, šį ryt mes perskaitysime dvi vietas, viena iš jų yra Jeremijo knygoje, 7-ame skyriuje, pradėsime nuo 10-tos iki 18-tos eilutės. Kita vieta yra Apaštalo darbų 7:49. Ir jei norite pasižymėti ištrauką, tiksliau ištrauką iš to Jeremijo 7 – tai bus 18 eilutė. Noriu pradėti skaityti nuo 10 eilutės:

O po to ateiti ir atsistoti Mano akivaizdoje šituose namuose, kurie pavadinti Mano Vardu, ir sakyti: „Mes saugūs ir galime daryti šias bjaurystes.“

Argi Mano Vardu pavadinti namai jūsų akyse tapo plėšikų lindyne? Aš mačiau tai,“ – sako Viešpats.

„Eikite į Mano buvusią vietą Šilojuje, kur prieš tai buvo Mano Vardas, ir pažiūrėkite, ką Aš ten padariau dėl to... dėl Mano tautos Izraelio nedorybių.

Kadangi dabar jūs darote tuos pačius darbus, – sako Viešpats, – ir Aš kalbėjau jums anksti atsikeldamas, bet jūs nesiklausėte, jus šaukiau, bet jūs neatsiliepėte, tai namams, kurie vadinami Mano Vardu ir kuriais jūs pasitikite, ir vietai, kurią daviau jums ir jūsų tėvams, Aš padarysiu taip, kaip padariau Šilui.

Aš pašalinsiu jus iš Savo akivaizdos, Aš pašalinsiu jūsų brolius... kaip pašalinau jūsų brolius, Efraimo palikuonis.“

Nemokėk už šitą tautą... nesimelsk už šitą tautą, nekelk balso ir nemaldauk Manęs už juos bei neužtark jų, nes Aš tavęs neišklausysiu.

Ar nematai, ką jie daro Judo mieste ir Jeruzalės gatvėse?

rankas Jėzaus Kristaus Vardu.

²⁶² Mūsų Dangiškasis Tėve, mes dedame rankas ant savo sesers, Jėzaus Kristaus Vardu. Tebūna jos prašymas išpildytas, Jėzaus Vardu. Amen.

²⁶³ Mūsų Dangiškasis Tėve, mūsų sesuo ateina šioje eilėje ir paprašė, kad mes uždėtume ant jos rankas, teprisiartina dabar Dievo Kristus ir tepasmerkia problemą, o ją išgydo. Amen.

²⁶⁴ Dangiškasis Tėve, ant savo brolio, mes dedame rankas ant jo ir prašome Jėzaus Kristaus Vardu, kad Tu jį išgydytum, Jėzaus Vardu. Amen.

²⁶⁵ Dangiškasis Tėve, ant šios mergaitės mes dedame rankas ir prašome mūsų brangaus Viešpaties, Jėzaus Kristaus Vardu, prašome jos išgydymo. Amen.

²⁶⁶ Mūsų brangus Viešpatie, mes dedame rankas ant savo brolio, Dievo Sūnaus Vardu, Jėzaus Kristaus, per kurį mes esame daugiau negu nugalėtojai. Mes prašome, kad Tu išpildytum mūsų brolio prašymą, Jėzaus Vardu. Amen.

²⁶⁷ Tėve mūsų, ant mūsų tarno brolio, šio kryžiaus kario, aš meldžiu, Dieve, kad Tavo Dvasia nužengtų ant jo ir išpildytų jo prašymą, Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

²⁶⁸ Mūsų Dangiškasis Tėve, štai narsus kryžiaus karys, jis stovėjo už Tavo Žodį kritikos laikais ir taip toliau, ir vis vien laikėsi Žodžio, išeidavo daugiau nei nugalėtojas Kristuje Jėzuje. Suteik jam pagal jo prašymą, Tėve. Aš keliu savo maldą ir duodu jam iš Tavo palaiminimo, Viešpatie, kad tu išgydytum jį ir išpildytum jo prašymą, Jėzaus Vardu. Amen.

²⁶⁹ Dangiškasis Tėve, šis kūdikis negalėtų išgyventi be Dievo, bet Dievas gali jį išgydyti. Aš dedu ant jo rankas ir pasmerkiu priešą Jėzaus Kristaus Vardu. Palaimink šį vaikelį, ir mes reiškiame savo teises į jį kaip į Tavo nuosavybę, Jėzaus Kristaus Vardu. Tebus taip. Taip ir laikykitės.

²⁷⁰ Išgirsk širdį mūsų sesers, ant kurios mes dedame savo rankas Jėzaus Kristaus, Nugalėtojo, Dievo palapinės, kuris tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų, Vardu, ir per Jo Vardą, teisųjį to Dievo Sūnaus, Jėzaus Kristaus, Vardą, išpildyk mūsų sesers prašymą. Amen.

²⁷¹ Brolis ir sesuo Kidai, palaiminta jūsų širdis. Mūsų dangiškasis Tėve, aš laikau už rankų šiuos pagyvenusius vyrą ir moterį, kurie pamokslavo Evangeliją, kai aš tebuvaу mažas berniukas, prieš keletą dienų gulėjo mirštantis nuo vėžio; nuskubėjau pas jį ir Dievo jėga pripildė aštuoniasdešimtmetį vyrą ir jį išgydė taip, kad gydytojai (tai buvo toks stebuklas) nieko negalėjo suprasti. Aš meldžiu, kad tu šį ryt išpildytum jo prašymą. Jo palaiminta žmonelė, Viešpatie, skalbė ant lentos, kad išleistų savo vyrą tarnauti ir pamokslauti šią... šią kraujuojančią Jėzaus Kristaus Evangeliją. Suteik tai, Viešpatie.

²⁷² Palaimink jų sūnų Džiuniorą, Viešpatie. Mes meldžiame, kad Tu jį išgydytum ir saugotum stiprų, Viešpatie. Jis padeda jiems ir vežioja iš vienos

jie pasveiks. Jėzaus Vardu, suteik tai, Viešpatie. Kol stoviu čia, šiame nervingame, drebančiame kūne, Viešpatie, veikiamas Šventosios Dvasios ir pavargęs, bet Tu esi Dievas, išgydyk šią merginą, aš meldžiu, Jėzaus Vardu.

²⁴⁸ Dieve Visagali, išpildyk mūsų brolio prašymą. Suteik tai, Tėve. Mes dedame ant jo rankas ir smerkiame priešą, priešą, kuris nuodija jo sielą, ar žada juodą ateitį, leisk jam šlytį pergalingai pakilti virš to, Viešpatie, ir suvokti savo poziciją Kristuje Jėzuje, ir tegauta jis tai, ko prašo, Jėzaus Vardu.

²⁴⁹ Mūsų Dangiškasis Tėve, uždėjus rankas ant mūsų brolio, Jėzaus Kristaus Vardu, išpildyk jo prašymą. Amen.

²⁵⁰ Ši miela mergaitė, Tėve, Jėzaus Vardu mes dedame ant jos rankas, Dievo šlovei prašome jos išlaisvinimo.

²⁵¹ Dieve, mes žinome šios motinos širdies šauksmą ir jos dukters šauksmą. Dieve, dovanok jai tikėjimą šį rytą, o ji dabar pakils žinodama, kad ji turi valdžią šiam priešui, ir tai įvyks Jėzaus Kristaus Vardu.

²⁵² Dieve, išgydyk šį mažą berniuką, mes meldžiame Jėzaus Kristaus Vardu.

²⁵³ Dieve, mūsų Tėve, mes dedame rankas ant savo sesers ir prašome šį rytą, kad Tu išpildytum jos prašymą, Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

²⁵⁴ Mūsų Dangiškasis Tėve, ši dama ateina užimti savo vietos išgydymui, mes dedame rankas ant jos ir prašome jos išgydymo, Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

²⁵⁵ Ant šio mielo mažo vaikelio mes dedame rankas, Jėzaus Kristaus Vardu, ir prašome išgydymo.

²⁵⁶ Jėzaus Kristaus Vardu dedame rankas ant savo sesers...?... palaimink ją dabar.

²⁵⁷ Tėve mūsų, kuris esi Danguje, teisie šventas Tavo Vardas. Ant šio berniuko mes dedame rankas, Jėzaus Kristaus Vardu, tebūna jis išgydytas. Amen.

²⁵⁸ Dangiškasis Tėve, ant mūsų narsaus brolio, Tavo tarno, Dievo vyro, mes dedame rankas ant jo, kad jo prašymas būtų išpildytas. Jėzaus Kristaus Vardu leisk jam dabar užimti savo poziciją kaip Dievo sūnui, apgaubtam šlovinga pergale prieš kiekvieną priešą. Amen.

²⁵⁹ Dangiškasis Tėve, ant mūsų sesutės, kuri išėjo iš tirštos tamsos, kad vaikščiotų Šviesoje, suteik, Viešpatie, kad jos narsi siela šį rytą pakiltų aukštai į dangišką atmosferą, ir išpildyk jos prašymą, Jėzaus Vardu. Amen.

²⁶⁰ Dangiškasis Tėve, ant mūsų brolio mes dedame rankas Viešpaties Jėzaus Vardu ir prašome, kad Tu suteiktum jam palaiminimą Dievo šlovei. Amen.

²⁶¹ Mūsų dangiškasis Tėve, mes dedame rankas ant savo sesers Greidi ir meldžiame, kad jos prašymas būtų išpildytas, Tėve, o mes dedame ant jos

³⁸ Dabar noriu sustoti, prieš perskaitydamas šią paskutinę eilutę. Leiskite dabar vėl pradėti iš naujo. Dievas priekaištuoja šiems žmonėms ir sako: „Net nesimelsk už juos.“ Dabar aš pradėsiu nuo 16-tos eilutės ir perskaitysiu iki 18-tos. Atidžiai paklausykite:

Nesimelsk už šitą tautą, nekelk balso ir nemaldauk Manęs už juos bei neužtark jų, nes Aš tavęs neišklausysiu.

Ar nematai... ar nematai, ką jie daro Judėjos mieste ir Jeruzalės gatvėse?

Vaikai prirenka malkų, tėvai sukuria ugnį, moterys minko tešlą, kepa pyragaičius ir aukoja juos dangaus karalienei. Jie aukoja geriamąsias aukas svetimiems dievams, sukeldami Mano rūstybę.

³⁹ Taigi, o dabar noriu atsiversti Apaštalų darbų knygos 7-tą skyrių ir pradėti nuo 44-tos eilutės bei perskaityti iki 50-tos.

Mūsų tėvai dykumoje turėjo Liudijimo palapinę, kaip įsakė Tas, kuris kalbėjo Mozei, kad padarytų ją pagal regėtą jos vaizdą.

Mūsų tėvai su Jozue pasiėmė ją ir atsigabeno į žemes pagonių, kuriuos Dievas išvijo nuo mūsų tėvų akių. Taip pasiliko iki Dovydo dienų.

Šis susilaukė Dievo akyse malonės ir meldė, kad rastų buveinę Jokūbo Dievui.

Ir Saliamonas pastatė Jam namus.

Bet Aukščiausiasis negyvena rankų darbo šventyklose, kaip sako ir pranašas:

„Dangus – Mano sostas, o žemė – pakojis po Mano kojomis. Kokius gi namus Man statysite? – klausia Viešpats, – ar kokia Mano poilsio vieta?

⁴⁰ Taigi, perskaitę Raštą matote, kad pradžiai, pirmiausia, šį rytą aš grindžiu savo mintį stabmeldyste. Apie stabmeldystę mažai kas parašyta. Nėra daug knygų, aiškinančių stabmeldystę, kas yra stabmeldystė, ir vis dėlto pasaulis jos pilnas. Aš manau, kad taip yra todėl, kad ji taip ir nebuvo išaiškinta žmonėms, jie nežino, kas tai yra. Ir man teko privilegija, didelė privilegija gyvenime keliaujant išvysti šiek tiek stabmeldystės, sužinoti, kas tai yra.

⁴¹ Ir kai pastarąsias kelias savaites nagrinėjau stabmeldystę, mitologiją, graikų mitologiją ir romėnų mitologiją, aš galėjau pažiūrėti, ar tai vis dar egzistuoja iki... iki šiol, pažiūrėti, ar stabmeldystė lieka tokia pati kaip ir pradžioje. Šiais laikais matydamas stabmeldystę kelionėse, o tuomet, matydamas, kaip ji prasidėjo, skaitydamas, kaip ji prasidėjo... ankstyvosiomis dienomis, aš matau, kad ji nepasikeitė.

⁴² Taigi, aš esu buvęs Indijoje. Indijoje pilna stabmeldystės. Jie ten turi žmones, basomis vaikstančius per degančias žarijas ir įvairius... Man regis, vieną popietę, kai atvykau į Bombėjų, tą dieną mane priėmė... Aš... Kąkas man pasakė... Aš nebūčiau žinojęs, kas yra kas. Tiesiog jie buvo džainistų šventykloje. Ir ten buvo septyniolika ar septynios skirtingos religijos, ir aš net

esu tikras, kad ten buvo septyniolikos skirtingų religijų atstovai, kurie susitiko su manimi, mesdami iššūkį Žodžiui, ir kiekvienas iš jų tvirtai nusistatęs prieš Kristų. Septyniolika skirtingų religijų. Ir jie buvo... Jie mums liepė nusiauti prie šventyklos ir užėti bei pasodino ant pagalvių. Ir prireikė šiek tiek laiko, kol pasibaigė visa ta gaišatis (kaip aš tai vadinu), kurią teko išbūti. Tačiau mus ten nuvežęs miesto meras, pats buvo induistas, tai yra musulmonas.

⁴³ O Muhamedas buvo pranašas, kilęs iš Izmaelio giminės, kuris taip pat buvo Abraomo sūnus.

⁴⁴ Ir vienas šiuo metu pasaulyje garsus evangelistas pabėgo būtent nuo vieno žmogaus iš jų giminės, metusio jam iššūkį atvirai pasikalbėti apie Žodį. Ir, mano nuomone, evangelistas turėjo pasakyti: „Aš neturiu išgydymo dovanų, bet mūsų tikinčiųjų kūnas tokių turi. Duokite man keletą valandų ir aš ką nors atsivesiu čia.“ Matote? Bet, žinoma, taip elgdamasis evangelistas būtų likęs neapsaugotas nuo organizacijos, kuri jį rėmė, ir tuomet jį būtų išmetę.

⁴⁵ O be to, dar daugiau, nemanau, kad būčiau leidęs tam netikinčiajam triumfuoti prieš Dievo Žodį. Net jei būčiau buvęs nugalėtas, vis vien būčiau stovėjęs ir rodęs savo tikėjimą bei tikėjęs Dievu, kad Jis lieka tas pats. Kaip žydų jaunuoliai pasakė: „Mūsų Dievas gali išgelbėti mus iš šios liepsnojančios krosnies, bet jokiais būdais jūsų stabų mes negarbinsime.“ Hm, taip. Aš manau, kad tai būtų buvęs narsesnis poelgis. Ir vėlgi aš...

⁴⁶ Kadangi tai teologijos daktaras, puikiai išmanantis Raštus – juk jis yra didis evangelistas ir galingas vyras – aš manau, kad būčiau atrėmęs jį pagal Žodį, ar Jėzus buvo Kristus, ar ne, arba, ar Muhamedas buvo pranašas, ir būčiau įrodęs jam pagal jo paties Bibliją. Jei aš turėčiau evangelisto pašaukimą (pagal Bibliją), kad tai paaiškinčiau, aš būčiau priėmęs tą iššūkį, vietoj to, kad tiesiog bėgčiau nuo to ir traukčiausi atgal. Tai parodė... Taip neparodoma tikro krikščionio, kuris to tvirtai laikysis ne tik gyvenimo, bet ir mirties akivaizdoje, drąsa. Dievas gali išgelbėti. Aš manau, kad būčiau užkirtęs jam kelią.

⁴⁷ Bet jie pamiršta apie Bombėjų, kai tą vakarą susirinkime aklas musulmonas atgavo savo regėjimą. To jie nemini.

⁴⁸ Bet, kaip ten bebūtų, tie žmonės – jie nėra veidmainiai. Tai nuoširdūs žmonės, tokie patys nuoširdūs kaip jūs ir aš, o kartais dar nuoširdesni nei mes čia, Amerikoje. Jie nėra veidmainiai, jie nuoširdžiai tiki tuo ir praktikuoja tai visa savo esybe.

⁴⁹ Leiskite kai ką jums papasakoti apie stabmeldystę. Nepamenu to dievo vardo, kuris yra žarijomis vaikstančių žmonių dievas, bet tai milžiniška statula su didžiuliu... turi kažką panašaus į žmogaus veidą, į kamėjos veidą, milžiniškas, didžiules ausis, kad girdėtų visas jų nuodėmes ir taip toliau. Ir didžiuliai rubinai, tarsi auskarai jų... jo ausyse, kurių kiekvienas kainuoja turbūt pusę milijono – gal aš pervertinu, o gal ir dar brangesni. Bet, o, ant to

vaikšto vyras, kurio inicialai L. S. ar S. T., ar kažkaip taip, S. T ar kažkaip taip – tai jūsų sūnus. [Brolis Nevilis sako: „Džei Tj.“ – Red.] Džei Tj... S.T. Ne, ne Džei Tj, aš žinau. Tai neaukštas juodaplaukis vyriškis. Aš mačiau jį stovintį štai čia priekyje, kur jis buvo dabar. Grįžkite namo, į jūsų prašymą bus atsakyta. Grįžkite namo.

²³⁷ O šitas vyras šįryt čia, vyras iš Džordžijos? O, taip. Taip! Taip. Gyvenime nesu matęs jūsų tėvo ir motinos ir jūs žinote, kad tai tiesa, bet tąkart aš pamačiau, kaip jūs atsiradote štai čia, prieš juos. Supratau, kad taip ir yra. Jūsų prašymas bus išpildytas, neabejokite.

²³⁸ Jūs visi tikite, visa širdimi? [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.] Taigi, kiek iš jūsų... Juk kiekvienas iš jūsų esate Kristuje. Pasakysite: „Ar tai pagal Evangeliją?“ Būtent taip darė Jėzus Kristus, būtent taip darė apaštalai, būtent taip darė Irinėjus ir visi kiti. Būtent taip.

Ar tikite tuo? [„Amen.“] Tuomet nulenkite galvą.

²³⁹ Seniūne, priek čia. Eilėje per daug žmonių, taip visų neprieisi. Mes parinkome iš eilės du ar tris. Ateikite štai čia. Šis mano brolis Nevilis yra Dievo vyras. Aš tuo tikiu.

²⁴⁰ Mes čia praleisime šią eilę ir pasimelsime už šituos žmones, uždėsime ant jų rankas. Jūs visi tikite, kad jie pasveiks, kiekvienas iš jūsų? [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.] Visi čia tuo tikės? [„Amen.“] Tuomet nulenkite dabar galvas, mes esame pergalingoje Bažnyčioje.

²⁴¹ Viešpatie Jėzau, aš pažįstu šitą brolį, štai kodėl nieko jam apie tai nesakiau. Aš žinau, ko jis nori. Meldžiu, kad išgydytum jį, Viešpatie, ir išpildytum jo prašymą, Jėzaus Kristaus Vardu.

²⁴² Dangiškasis Tėve, dabar uždėję rankas ant šio brolio, mes prašome Jėzaus Vardu jo išlaisvinimo. Amen.

²⁴³ [Sesuo Dauch sako: „Už mano prašymą.“ – Red.] Už jūsų prašymą. Dangiškasis Tėve, suteik mūsų seseriai Dauch, mielai seseriai, kuri yra mūsų tikra draugė, mano šeimos ir mano artimųjų. Mes tikime, kad ji ir jos vyras yra Tavo vaikai. Aš meldžiu, Dieve, kad Tu išpildytum jos prašymą šį rytą, Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

²⁴⁴ Dieve, Jėzaus Vardu, palaimink mūsų seserį Brius. Mes žinome, Viešpatie, kad ji yra Tavo tarnaitė ir meldžiame, kad Tu išpildytum jos prašymą, Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

²⁴⁵ O, dangiškasis Tėve, suvokdami, kad tik Tu vienas gali išgydyti seserį Blanko, mes meldžiame, kad Tu ją palaimintum ir suteiktum jai pagal jos prašymą, Viešpatie, Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

²⁴⁶ Dangiškasis Tėve, ant mūsų sesers mes dedame savo rankas Viešpaties Jėzaus Kristaus Vardu, prašome jos išlaisvinimo Tavo šlovei. Amen.

²⁴⁷ „Ir kurie tikės, tuos lydės šie ženklai,“ ir mes dedame rankas ant ligonių, ir

²³⁰ Vargu ar galėčiau imtis dvasių atpažinimo eilės, to jau būtų daugoka, per ilgai užtruktume. Man tai nieko, aš turbūt galėčiau čia stovėti visą likusią dieną, man taip gera. Tiesiog puikiai jaučiuosi. Žinau, kad tai tiesa. Šlovė Viešpačiui! Bet dabar mes esame Kristuje, dabar mes poziciškai pasodinti Kristuje. Amen! Oho! Ar tie dalykai, kurių mokiau, yra Tiesa? [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.] Jei taip, tuomet Jis ir išreikš Save. Teisingai.

²³¹ Kas iš jūsų maldos eilėje manęs nepažįsta? Aš pažįstu daugelį iš jūsų, bet su kai kuriais iš jūsų esame nepažįstami. Pakelkite ranką, kurie žinote, jog aš nežinau, kas jums blogai; pakelkite rankas – visoje eilėje. Mhm, gerai. Ar Jis yra Kristus? [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.] Jūs tikite tuo? [„Amen.“] Privalote turėti tikėjimą, turite tuo tikėti. Jei netikite tuo, tuomet nieko nebus. Jūs turite žinoti savo poziciją, turite žinoti savo vietą. Tiesa, broli Vestai? Teisingai. Žinokite savo poziciją, Kristus pažadėjo: „Darbus, kuriuos Aš darau, ir jūs darysite.“ Tikėkite tuo visa širdimi.

²³² Tam vyrui, stovinčiam ten toliau, kažkas negerai su klubu. Tikėkite visa širdimi. Jūs negalite pakliūti į maldos eilę, bet galite grįžti atgal ir atsisėsti, viskas praeis. Ir tai nėra vėžys. Grįžkite ir atsisėskite – viskas baigta. Matote? Niekada gyvenime nebuvau matęs to žmogaus. Jei mes nepažįstami, broli, pakelk ranką. Jei mes nepažįstami... Kas nutiko? Jis išgydytas!

Tie, kurie esate prie šio altoriaus – jūs tikite?

²³³ O kaip jūs? Mes nepažįstami, aš jūsų nepažįstu. Dievas jus pažįsta. Ar tikite, kad aš esu Jo tarnas? [Brolis sako: „Amen.“ – Red.] Ar tikite šia Žinia, kurią aš pamokslauju? [„Amen.“] O kas, jei pasakyčiau, kad jūs nebeturėsite problemos dėl nugaros? Ar tikite tuo visa širdimi? [„Amen.“] Pone Burkhartai, grįžkite į Ohajų, jūs išgydytas. Jėzus Kristus jus išgydo. Amen. [Susirinkusieji džiūgauja.]

²³⁴ Jūs esate čia ne dėl savęs, jūs čia dėl kito žmogaus, dėl moters, ir ji taip pat iš Ohajo (teisingai), vardu Alisa Makveñ. Teisingai. Jai buvo atlikta operacija. Teisingai. Skrandžio skausmai, moteriška liga ir nervingumas. Teisingai? Tiesiog tikėkite ir ji pasveiks. Eikite ir tikėkite tuo visa širdimi. Tikėkite tuo visa širdimi, jai viskas praeis.

²³⁵ Sveiki. Aš jūsų nepažįstu, mes nepažįstami. Tiesa? Ar tikite, kad aš esu Jo tarnas? Ar tikite, kad mes nugalėjome Kristuje? Jei tikite, nepaisant jūsų nervingumo ir jūsų problemų ir kitko, kas jus kankina, tada, ponio Alen, galite grįžti į savo namus ir būti sveika.

²³⁶ Man atrodo, mes nepažįstami, ar ne? Anksčiau nesu jūsų matęs. Mes susitinkame pirmą kartą, mes nepažįstame vienas kito. Ar jūs tikite, kad aš esu Jo pranašas? Jūs tikite tuo? Jus kankina inkstų problemos. Tai tiesa, ar ne? Jūs ne iš čia, jūs iš pietų. Jūs meldžiatės už savo neišgelbėtus vaikus. Tai jūsų vyras už jūsų. Šįryt jo širdyje vienas žmogus, draugas, už kurį jis meldžiasi. Klausykite, aš matau žmogų, jūs... jūs esate mano motinos ir tėvo draugas. Čia

stabo tokie didžiuliai, brangūs papuošalai!

⁵⁰ Ir šventyklos kunigas atveda vargšą ūkininką – jis nebūtinai turi būti tiesiog eilinis... jis nebūtinai turi būti koks nors ypatingas asmuo. Tai eilinis žmogus, ūkininkas, kuris nori padėkoti savo dievui už gerą derlių. Ir taip darydamas jis parodo savo tikėjimą dievu, kai ateina į šventyklą ir yra palaiminamas savo kunigo.

⁵¹ O tuomet, kad... ruošiasi pereiti per žarijų duobę, kurios dydis yra daugybės metrų gylio bei daugybės metrų pločio, ir yra vadinama vėduoklėmis, kol jos įkaista iki baltumo. Taigi, tai ne prasimanymas, tai tiesa. Jis stoja priešais stabą, išpažįsta savo nuodėmes tam kunigui ir yra apliejamas vandeniu, šventu vandeniu ir taip toliau, kurį palaimino kunigas.

⁵² Ir tuomet, dažniausiai, jie paima didelį kabliuką, žvejybinį kabliuką – didžiulį, didelį, gal pusantro ar dviejų centimetrų skersmens nuo smaigalio iki kabliuko auselės. Ir ant šio jie užkabina nedidelį vandens maišelį, tarsi kalėdinį žaisliuką ant eglutės, tokį rutuliuką, ir pripildo jį pilną vandens, kad būtų sunkus. Ir jie paima tikrąją to žodžio prasme tūkstančius tokių ir susismeigia į kūną ir perveria. Kai jie įeina, jie išlupa juos iš kūno, kad patirtų kančią ir pamalonintų savo dievą, tą savo stabą. Jie nėra veidmainiai.

⁵³ Dar dažnai jie iškiša liežuvį ir iešmu su šakutėmis ant galo persiduria liežuvį ir toliau nosį bei laiko kartu, ima ir siūlais susiuvu burną, jei buvo pasakę ką nors neteisingo. Tokios kančios!

⁵⁴ O dar sėdi prie didelio katilo su ugnimi. Jie nužudo ožį, kad patenkintų stabą, paaukotų gyvybę už savo nuodėmes. Jums reikėtų išgirsti tą gaudesį, kai tas ožys nužudomas. Jie išpažįsta savo nuodėmes prie jo ir nužudo ožį, meta... priima kraują kaip atpirkimą.

⁵⁵ O jei žmogus, einantis žarijomis, išsigąsta ir ima bėgti per ugnį, tuomet užsitraukia sau gėdą. Bet jis turi eiti lėtai ir ramiai per tas įkaitintas žarijas. O kartais jos būna net penkių metrų gylio, tos įkaitintos žarijos, galbūt penki... galbūt penkių metrų gylio ir gal trisdešimties ar keturiasdešimties metrų ilgio ir maždaug, o, gal dviejų su puse ar trijų metrų pločio. Ir jos įkaitusios iki baltumo. O jis neapsirengęs nieko, išskyrus skiautę medžiagos, kuria lyg strėnjuoste apsijuosęs per liemenį. Ir jis ten išeina, apsikabinęs visu tuo, kraujuojantis, visą kūną dengia žvejybiniai kabliukai ir kitkas – kankina save iki pamišimo, o iš burnos virsta baltos putos.

⁵⁶ Ir štai jis eina, žengia per tas žarijas, o kitame gale išeina visiškai nenukentėjęs nuo žarijų. Ir galbūt jam einant pėdos, kojos susmenga į žarijas štai taip giliai – pusę metro ar daugiau, tos iki raudonumo įkaitintos žarijos apsemia jo žmogišką kūną, jis žengia pro tą ugnį, ir išeina kitame gale nenukentėjęs. Galėtumėte pasižiūrėti į jo pėdas – nei įbrėžimo, nei nudegimo.

⁵⁷ Ir matydamas tai pagalvoji: jei auka pagonių stabui kartu su ožio krauju ir tikėjimu tuo gali apsaugoti stabmeldį nuo ugnies, tai ką gi Jėzaus Kristaus

Kraujas padarys tikinčiajam gyvuoju Dievu?

⁵⁸ Taigi, stabmeldystė – keistas dalykas. Visais amžiais ji buvo, nuo pat... ko gero, nuo laikų pradžios. Taigi, tos stabmeldystės tvarka tokia: žmogus pasidaro stabą, pastato stabą, o tuomet įeina ir pasiruošia tokiam didžiam garbinimui. Taigi, jis tiki, kad šis stabas padarytas pagal atvaizdą kokio nors dievo, kurio jis niekada... niekada nėra matęs, kuris neturi formos, todėl žmogus tiki, kad jis atitinka to stabo, kurį padarė tam dievui, išvaizdą.

⁵⁹ Tik nepražiopsokite to! Tas atvaizdas atitinka mitologinio dievo atvaizdą, ir jis tiki, kad tai jis ir yra.

⁶⁰ Tuomet jis ateina prie to stabo ir puola kniūbsčias prieš jį ir tiki, kad dievas, kuris yra neregimas asmuo, persikelia į tą stabą ir taip pat tiki, kad jis kalbasi su dievu per tą stabą, kad dievas nusileidžia į tą stabą ir jam atsako. Ir čia daugelis iš jūsų, mokytojai, nagrinėjote mitologiją: teigiama, kad tais laikais tie dievai net kovodavo vienas su kitu ir panašiai.

⁶¹ Taigi, kitaip sakant, tas dievas užhipnotizuoja save ir persikelia iš savo antgamtiško būvio į tą stabą bei atsako garbintojui per tą stabą. O garbintojas kažkokiu įsiteigtu emociniu jausmu tiki, kad stabas kalba su juo, jo širdžiai, ir jam atleidžiamos jo nuodėmės ir kitkas, per tą stabą, o iš to visiškai aišku, kad tai velnias. Tai daro būtent velnias.

⁶² O jie viską daro ne šiaip, kaip pakliūva; kai kurie – taip, bet yra tikrų tokių dalykų garbintojų. Pavyzdžiui, galėčiau jums papasakoti istoriją, kaip tie demonai tuose stabuose rodydavo įvairiausių dalykų: priversdavo iš daiktų tekėti kraują ir taip toliau. Tai... tai... tai demonai!

⁶³ Ir jei jūs netikite, kad velnias tikrai egzistuoja, tai netikite ir tuo, kad yra Dievas. Žinoma, jūs turite tikėti, kad egzistuoja priešingybė – dvi priešingos pusės. Taigi, egzistuoja tikras velnias ir jis yra asmuo. Ne kokio nors mintis – jis asmuo.

⁶⁴ Taigi, sklinda toks mokymas, teigiantis: „Velnias tėra pikta mintis, kuri tau ateina.“ Ne, ne, taip nėra. Velnias yra asmuo.

⁶⁵ Tie patys žmonės tiki, kad Šventoji Dvasia tėra gera mintis, kuri tau ateina. Bet netikėkite tuo. Šventoji Dvasia yra Asmuo, tai Kristaus Asmuo Dvasios forma.

⁶⁶ Taigi, tie stabmeldžiai... (O jūs turite atsivertę Raštus, tiksliau, Raštų vietas. Galbūt aš pasiremsiu kai kuriomis iš tų Rašto vietų po kelių akimirkų. Galbūt perskaitysime keletą.) Taigi, tie stabmeldžiai puola kniūbsti prieš tuos stabus, tiki, kad tas stabas atstovauja dievą, kurį jie garbina. Ar supratote? Garbintojas nėra veidmainis, jis iš tiesų gauna kažką, kas yra tame stabe, nes tai jam sugrįžta; jis kažką daro, gauna kažką iš to stabo, kuris yra mitologinis dievas, o ne tikrasis.

⁶⁷ Ir labai dažnai į tokius dalykus įsiskverbia velnias. Ir kartais velnias

mes perduodame jį Tau, Jėzaus, Kristaus, Dievo Sūnaus, Vardu. Amen. Amen.

²²³ Kol tavo rankos ant Žodžio, mano broli Sinkai, aš paskiriu tave broliu Kristuje ir mūsų draugystėje, Jėzaus Kristaus Vardu. Amen. Telaimina tave Dievas. Šlovė Viešpačiui! Ir susirinkusieji sako: „Amen!“ [Susirinkusieji sako: „Amen!“ – Red.] Telaimina tave Dievas. Evangelijoje yra daug darbo, to labai reikia, mes palaikome tave šimtu procentų viskuo, kuo galėsime tau padėti. Telaimina tave Dievas.

²²⁴ Argi nenuostabu būti... O, čia tai bent! Man patinka matyti tokius vyrus. Puiku. Jis... Kaip dabar sužinojau, jis tapo pastoriumi „Šventumo“ maldykloje Jutikoje, Indijanos valstijoje, jis gyvena netoli nuo ten.

²²⁵ Taigi, pažiūrėkime. Ar dar turime? O, man regis, dar turime pasimelsti už sergančiuosius, ar ne? Gerai, ar jie... tu juk išdalina maldos kortelių? Gerai, dabar greitai pakvieskime kelias maldos korteles, visi minutėlę pasėdėkite ramiai. Mes labai užtrukome. Ar galite man duoti dešimt minučių? [Susirinkusieji sako: „Taip, amen.“ – Red.] Gerai. Maldos kortelės, tegul žmonės, turintys maldos... Nuo kurios tu jas dalinai, nuo pirmos?

²²⁶ Gerai, maldos kortelė numeris vienas, ateikite, prašom; numeris du, numeris trys, numeris keturi, numeris penki. Maldos kortelės, numeris vienas, du, trys, keturi, penki – sustokite štai čia, kiek įmanoma greičiau, jei galite atsistoti. Jei negalite, tuomet duokite mums ženklą, mes jus atnešime. Pasistengsime pakviesti kiek galėdami daugiau. Vienas, du... du, trys, keturi, penki, šeši, septyni, aštuoni, devyni, dešimt. Šeši, septyni, aštuoni, devyni, dešimt – iš jų atsistojo tik du. Dešimt, vienuolika, dvylika, trylika, keturiolika, penkiolika. Hm. Visi, visi, turintys maldos korteles, pereikite ten į kitą pusę, ateikite į šitą pusę, į šitą pusę, jei galite.

²²⁷ O, argi Jis ne nuostabus? Dabar visi būkite kuo pagarbesni, dar apie dešimt minučių, maždaug dešimt minučių. Tie, kurie turite maldos korteles, mes paskelbėme, kad žmonės, kurie nori, kad už juos pasimelstų, ateitų su savo maldos kortelėmis, kad mes ne... Suprantate, žmonės ateina vis iš naujo ir mėgina panaudoti Dievo dovanas kaip spiritizmo lentą, bet mes... mes prieš tokius dalykus.

²²⁸ Mes... mes manome, kad tiesiog reikia leisti Dievui daryti Savo darbą. Ar jūs tikite tuo? [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.] Kas iš jūsų tiki, kad ši Žinia šį rytą yra Tiesa? [„Amen!“] Ačiū jums. Ačiū. Telaimina jus Dievas. Aš tikiu tuo visa širdimi, siela ir protu.

²²⁹ Taigi, panašu, kad čia turime apie penkiasdešimt žmonių, už kuriuos reikia pasimelsti, maždaug tiek. Taigi, paklauskite. Kiekvienas iš jūsų esate Kristuje. Jūs esate Kristuje Jėzuje, nugalite kiekvieną ligą. Visi, kurie maldos eilėje ir esate krikščionys, atgimę iš naujo tikintieji, pakelkite rankas. Tuomet jūsų pozicija yra Kristuje. Jūs jau nugalėjote, ir vienintelis dalykas, kurį jums dabar reikia padaryti, tai priimti ir patikėti tuo, ką Dievas pasakė esant Tiesą.

mokytoju. Argi ne taip, broli Sinkai? Dabar mums reikės uždėti ant jo rankas prieš meldžiantis už ligonius, kad paskirtume jį tarnautoju kaip vieną iš mūsų brolių, kad jis važinėtų į bažnyčias skelbti Evangelijos.

²¹⁶ Broli Džimai Sinkai, prašau, prieik čia prie altoriaus? Ateik, broli Nevili. Broli Džuni Džeksonai, ar tu čia? Dar kas nors iš šio tikėjimo tarnautojų?

²¹⁷ Brolis Džimas Sinkas tiki šia Evangelija, kurią mes skelbiame, Dievo Sūnumi, tiki, kad Jis iš tiesų iš mergelės gimęs Dievo Sūnus. Tiesa, broli Sinkai? [Brolis Džimas Sinkas atsako: „Amen.“ – Red.] Tu tiki, kad Jis mirė ir prisikėlė trečią dieną, nugalėjo viską, ir sėdi Dievo dešinėje, Dievo jėgos centre aukštybėse, amžinai gyvena ir mus užtaria? [„Amen!“] Tu tiki vandens krikštu Jėzaus Kristaus Vardu nuodėmių atleidimui? [„Amen!“] Tu tiki krikštu Šventąja Dvasia, kaip Dievas jį duoda, su ženklais ir stebuklais, kurie lydi tikintįjį? [„Amen!“] Jis tuo tiki. Ir aš tikiu, kad jo gyvenimas be priekaištų žmonių akivaizdoje. Jis dažnai jiems čia pamokslauja šioje bažnyčioje, ir aš sužinojau, kad tai puikus Dievo vyras.

²¹⁸ Dabar kreipiuosi į šią bažnyčią: ar čia gali pasakyti... ar gali kas nors pasakyti ką nors prieš brolių Sinką? Pasakykite dabar arba amžiams tylėkite. Kas iš jūsų tikite po šios Žinios ir šio Žodžio pamokslu, kad brolis Sinkas... ir kas tiki per Šventosios Dvasios liudijimą, kad brolis Sinkas turi būti paskirtas ir šios bažnyčios išsiųstas kaip Evangelijos tarnautojas skelbti šių pamokslų, kaip buvo pamokslaujama šįryt, visame pasaulyje, kur jis galės nuvykti Viešpaties siunčiamas? Pakelkite rankas ir pasakykite: „Aš melsiuosi už tave, broli Sinkai.“ Telaimina jus Dievas.

Nulenkime galvas.

²¹⁹ Broli Nevili, prašau, uždėk rankas ant brolio Sinko, o tu uždėk savo rankas ant Biblijos.

²²⁰ Mūsų dangiškasis Tėve, mes atvedame Tau šį rytą žmogų, kuris buvo ištrauktas iš šio pasaulio sugedimo, kuris palaikė save mirusiu sau ir priėmė Kristų kaip Išgelbėtoją, buvo pakrikštytas Jėzaus Kristaus Vardu, pakilo su pažadu, kad gaus Šventąją Dvasią, ir dabar dangiškose vietose bei jaučia savo gyvenime pašaukimą tarnavimui.

²²¹ O Dieve, kaip šios bažnyčios vyresnieji, kaip susirinkimas ir pagrindiniai prižiūrėtojai ir taip toliau, prižiūrintys kaimenę, kuria rūpintis mums paskyrė Šventoji Dvasia, kaimenė kelia rankas žinodama, kad brolis Sinkas yra teisingas žmogus, todėl mes dedame ant jo rankas (mes su broliu Neviliu) kaip Tavo vyresnieji, ir tokiu būdu meldžiame tikėjimo malda bei pašvenčiame brolių Džimą Sinką Jėzaus Kristaus tarnavimui. Suteik tai. Tebus jis pripildytas Dievo jėgos. Tegul jis niekuomet neina į kompromisą. Teiškovoja jis Tau sielas.

²²² Ir, Dieve, mes įsipareigojame būti jam ištikimais broliais, paremti jį, kur jis bebūtų, malda, pagalba, ir visai, kaip tik galėsime. Priimk jį, o Dieve, o

prasiskverbiam ir susirinkimus ir pateikia save kaip Dievą. Esu matęs tai savo tarnavime.

⁶⁸ Taigi, atminkite, tai tėra... mes tiesiog mokome šį rytą. Ir aš noriu, kad ši bažnyčia, man išvykus pamokslauti misijų metu, noriu, kad jūs liktumėte su savo pastoriumi ir laikytumėtės mokymo, kuris čia dėstomas. Likite su šiuo Žodžiu – nepalikite jo! Likite su Žodžiu – kad ir kas ateitų ar praeitų – likite su tuo Žodžiu! [Brolis Branhamas beldžia į sakyklą – Red.] Suprantate? Taigi, ir tik dėl to, kad aš išvykstu... Aš tesu vienas iš čionykščių pastorių. Brolis Nevilis moko to paties kaip ir aš, taigi tiesiog ir toliau vaikščiokite į bažnyčią ir klausykitės Žodžio.

⁶⁹ Aš nežinau, kur Jis mane ves. Šįryt prie stalo pasakiau savo žmonai: „Kažkas manyje šaukia visus šiuos metus ir aš ketinu išsiaiškinti, kas tai.“ Taigi, aš nežinau, kur Jis ves, kur Jis keliaus, bet „eisiu aš ten, kur Jis veda.“

⁷⁰ Taigi, stabmeldystė egzistuoja ir šiandien. Mes pastebime... Aš pastebiu, kaip žmonės ateina prie altoriaus su aklų mokytojų aklomis frazėmis, kurie sako: „Tiesiog atsiverk, pamiršk viską, apvalyk savo mintis. Tu tapsi Elijumi. Tu tapsi tuo, anuo ar dar kažkuo.“ Koks melas! Jūs ateinate pas Dievą ne... Taip atveriate kelią į savo sielą įvairiausioms šėtoniškoms dvasioms. Nedarykite to. Turite atminti – yra velnias ir jis mėgdžioja Kristų beveik tobulai.

⁷¹ Šiek tiek anksčiau skaičiau „Šventojo Martino gyvenime“, kad vienas jaunuolis, kuris faktiškai buvo vienuolis, teigė, kad Dievas pašaukė jį būti vienu iš senųjų pranašų: „Klausykite manęs – aš esu vienas iš senųjų pranašų.“ Ir mokykla... Martinas, žinoma, neklausė tokių dalykų. Taigi, anie tuo nepatikėjo, kadangi vaikinų gyvenimas neatitiko to. Galiausiai jis pasakė: „Aš įrodysiu jums, kad esu pašauktas būti senuoju pranašu.“ Visai jaunas vyrukas, sakė: „Bet aš esu pašauktas.“

⁷² Matote: „Dovanos ir pašaukimai – neatšaukiami.“ Matote, žmonės atsitraukia nuo Žodžio, o kai atsitrauki nuo Žodžio – patenki bet kur.

⁷³ Ir tas vaikinys pasakė: „Šiąnakt, maždaug vidurnaktį, Dievas duos man baltą rūbą ir pastatys visų jūsų tarpe, kad parodytų, jog aš esu senasis pranašas.“ Taigi jie... tą naktį jie visi paklaūsė, ir pasklido gandas ir privažiavo žmonių. Ir tas jaunuolis gavo baltą rūbą. Kai svečiai išvyko, jie nuėjo ir pasižiūrėjo į rūbą – tai buvo nesuklastotas, tikras baltas rūbas, atrodė labai gražiai.

⁷⁴ Bet pagyvenęs vyskupas, jis tiesiog niekaip negalėjo to suprasti. Tai neatrodė teisinga, nes tai tiesiog neatitiko Rašto (baltas rūbas).

⁷⁵ Ir šiam suabejojus, jie pasakė: „Paimk šitą rūbą ir pasirodyk šventajam Martinui, tam Dievo vyrui.“ O jis taip nepadarė. Jis nestojo prieš tą tikrą pranašą. Jis atsisakė, todėl jį privertė taip padaryti. Ir kai jie ėmė jį vesti, rūbas dingo ir kažkur išnyko – jie nežinojo kur. Matote, kai ateina laikas parodyti,

kas yra kas...

⁷⁶ Jei turi tikro aukso, tau nereikia jaudintis, ar jis geras, ar ne – jis bet kur atlaikys patikrinimą. Ir tikroji Dievo Dvasia atlaikys patikrinimą, nes tai išbandyta Dievo Žodžiu. „Ant šios uolos Aš pastatysiu Savo bažnyčią.“

⁷⁷ Esu matęs, kaip žmonės puola į isteriją – geri žmonės. (Dabar suprantate, kodėl nenoriu, kad ši... ši juosta būtų parduodama.) Esu matęs gerų žmonių, tarp jų ir sekmininkų, pastorių, kurie nesuprato, žmonės puldavo į isteriją ir pasinerdavo į transą bei panašius dalykus, ir... ir taip elgdavosi, kol galiausiai atsidurdavo psichiatrinėje ligoninėje. Reikalas tas, kad jie atverdavo savo širdis – nekalti žmonės, – o demonai įeidavo ir užimdavo vietą. Egzistuoja realus velnias!

⁷⁸ Aš čia skaičiau apie tai, kaip vienas atėjo, man rodos, pas Irinėjų ar Martiną, vieną iš jų (kai kurie Biblijos tyrinėtojai tai žino geriau už mane), su auksine karūna ant galvos, apsivilkęs baltais drabužiais, batai paausuoti, ir pasakė: „Aš esu Kristus – išpažink mane!“ Tas šventasis to nepadarė. Tasai tikras Dievo pranašas stovėjo ten, laukė. O anas jam du ar tris kartus pakartojo: „Aš esu Kristus – išpažink mane!“

Jis atsakė: „Mūsų Kristus šitaip neateina.“

⁷⁹ Teisingai! Jūs turite žinoti Žodį! Laikykitės Žodžio! Suprantate, didžioji kova jau čia pat. Taigi, mes žaidėme bažnyčią metų metus, bet dabar atėjo valanda, kai Janas ir Jambras priešinsis Mozei, kaip Biblija ir sakė, kad įvyks. Ir tai bus dvasinė kova, karas. Kai kurie tiesiog tęs toliau, denominacinė bažnyčia tiesiog judės toliau link viešpatavimo ir toliau eis savo keliu. Bet aš turiu omenyje, kad tikras tikintysis ateina į tą mūsų lauką, tad geriau būkite išmanantys ir žinokite, ką darote, nes priešingu atveju galite labai lengvai gauti piktąją dvasią ir to nė nežinoti. Jei tai prieštarauja šiam Žodžiui, netikėkite tuo! Laikykitės šito Žodžio!

⁸⁰ Stabmeldystė... stabmeldystė yra sena, ji sena ir čia, Jungtinėse Valstijose. Prieš daugelį metų Pueblo indėnai ir Arizonoje taip pat praktikavo stabmeldystę. O tiksliau, jie garbino lietaus dievą. O lietaus dievas atseit pasirinko balinį vėžlį ir jie pasidarė balinio vėžlio atvaizdą, ir jį visą aplipdė dėmėmis, tarsi jis būtų ką tik išlipęs iš balos. Ir jie puldavo prieš tą balinį vėžlį tikėdami, kad egzistuoja lietaus dievas, nužengiantis į tą balinio vėžlio kiautą ir kalbantis su jais per tą balinį vėžlį, nes jie tikėjo, kad šis gyvena purve ir drėgmėje ir yra viso to dievas. Jie turėjo... Tai mitologija, tiesiog prasimanymas, jog tai tiesa.

⁸¹ Taigi, ir taip darydami jie garbino demonus. Garbindami balinį vėžlį, manydami, kad tai lietaus dievas, jie prisišaukė sau dvasią (dar ir kaip!), nes atvėrė tam savo širdis. Bet tai buvo neteisinga dvasia!

⁸² Kiek daug žmonių šiandien atveria savo širdis ne tiems dalykams! Be abejo, jūs gaunate dvasią, bet dažnai ji prieštarauja Žodžiui, sakydama:

demoniškoms jėgoms ar pojūčiams, ar girgždėjimui, ar šokinėjimui, ar kokiam nors pasireiškimui, kokiai nors fizinei formai ar kam nors panašaus, bet tikrai, teisingai, mylinčiai Kristaus Dvasiai, kai Jis reikšis su meile ir su jėga.

²¹⁰ Suteik tai, Viešpatie. Išgydyk ligonius ir kenčiančius. Mes prašome Jėzaus Vardu. Amen.

Aš myliu Jį, aš myliu Jį,
Pamilo pirmas Jis,
Išpirko man Kalvarijoj
Išganymą.

[Brolis Branhamas pradeda niūniuoti „Aš myliu Jį“ – Red.]

... aš myliu Jį,
Pamilo pirmas Jis,
Išpirko man Kalvarijoj
Išganymą.

²¹¹ Kol mes nulenkę galvas, kas iš jūsų padėsime savo širdį ant altoriaus ir pateiksite ją Dievui kaip dirvą, kad jis galėtų pasėti ant jūsų širdies altoriaus Savo Žodį, kuris atneštų Kristaus prisikėlimo gyvenimą? Ar nepakeltumėte savo rankų ir nepasakytumėte: „Dieve, aš trokštu to visa širdimi?“ Telaimina Dievas jūsų alkstančias širdis – dešimčių dešimtis.

Ten palik, tik ten palik
Vargą Viešpačiui nunešk ir ten palik.
Nesvyruosime jei mes, Iš visur Jis mus išves.
Vargą Viešpačiui nunešk ir ten palik.

²¹² Pačioje savo širdyje atminkite Kristų Išgelbėtoją, atminkite, kad Jis mirė už jus. Ir jei tik jūs mirsite sau, tai yra padarysite savo kūną tuščią, ištuštinsite savo sielą, ištuštinsite savo širdį nuo visko, kas šio pasaulio, ir visų jo malonumų, tuomet Kristus... jūs prisikelsite su Juo.

²¹³ Jei dar nebuvote pakrikštyti Jėzaus Kristaus Vardu, čia yra baseinas, pripildytas vandens. Ir kai pakilsite iš to vandens, jūs pakilsite, kad gyventumėte su Kristumi naują gyvenimą. Tuomet būsite mirę, jūs jau nebe... ūmus būdas ir viskas dings. Jūs – naujas kūrinys Kristuje. Tuomet Jis pakels jus Šventąja Dvasia ir pasodins dangiškose vietose su Juo, gerokai aukščiau už visas šio pasaulio jėgas.

²¹⁴ Kokie bebūtumėte nepastebimi, jei jūs paprasta valytoja, jei jūs... jeigu jūs paprastas brolis, kuris neturi... kuris nemoka abėcėlės (visai nesvarbu, kas jūs) – jūs esate Kristuje, nugalėjote viską, ir turite valdžią prieš kiekvieną demoną ir kiekvieną jėgą, kurią turi velnias. Jūs esate Kristuje kaip nugalėtojas.

²¹⁵ Kol jūs nulenkę galvas, aš žinau, kad šįryt čia atvyko vienas brolis, brolis Slinkas (man regis, jo tokia pavardė)... [Brolis sako: „Džimas Sinkas.“ – Red.] Sinkas, Džimas Sinkas, kurį aš laikau... Ir mūsų brolis čia laikomas šio Žodžio

milžiniškas iltis, dantis, jis išplėsdavo tokius milžiniškus mėsos gabalus, blaškėsi pirmyn atgal.

²⁰⁴ [Tuščia vieta juostoje – Red.] ...garbintojuose. Ir jis iš anksto matė tas dienas ir žinojo, kad viskas taip bus, kai Jis pats bus išvartytas iš Savo paties bažnyčios, Laodikėjos bažnyčios. Jis pasakė: „Štai aš stoviu prie durų ir beldžiu.“ Ta organizacija Jį išvarė, ir šiandien jie taip pasielgė, bet Jis stovi prie durų ir beldžia.

²⁰⁵ O, Dieve, tegul Jo kūno nariai šiandien suvokia, kad mes esame pergalingoje bažnyčioje. Mes... mes esame Kristuje. Mes sėdime virš visų šio pasaulio dalykų.

²⁰⁶ Kodėl gi mūsų moterys nori kirptis plaukus? Dieve, tai parodo, kad kažkas negerai. Kodėl gi joms norisi apsinuoginti ir atrodyti seksualiai? Kodėl mūsų žmonės širdyje trokšta pasiklausti tokio tipo kaip Elvis Preslis, ar tų rikių ir taip toliau, kurie stovi ten su sena gitara ir groja cypiančią muziką, nuo kurios mūsų mergaitės linguoja ir plėšia nuo savęs apatinius ir taip toliau? Dieve, ir tas vaikinai dar tvirtina esąs sekmininkas! O, Dieve, kas gi... Pažvelkite į tą Petą Būną, kuris teigia priklausąs Kristaus bažnyčiai, ir visi tie vulgarūs, purvini dalykai... O, Dieve, skelbiasi, kad yra iš Kristaus bažnyčios.

²⁰⁷ Dieve, mes suprantame, kad valdžios ženklas nėra denominacijos vardas, bet tai jėga... Kristaus prisikėlimo jėga kiekvieno asmeniniame gyvenime. Dieve, tesiekia šie žmonės čia šįryt įeiti į tai. Ir jei ši juosta kada nors pasklis po šalį, kur yra žmonės, Viešpatie, tegul jie supranta, kad tai buvo pasakyta ne iš piktumo, – nes tuomet aš pats klyščiau, – bet kad bažnyčia būtų pergalinga ir suvoktų savo vietą, kad jie suprastų, jog visi šie stabai... kad katalikų bažnyčia pradėjo nuo tuščios vietos ir padarė stabą, o protestantai daro iš jo organizaciją ir nei kiek ne geresni, neigiantys Žodį, „turintys dievotumo išvaizdą, bet atsižadėję Jo jėgos.“ O, Dieve, koks teisingas Tavo Žodis, kiekvienas Žodis.

²⁰⁸ Dabar mes meldžiame, Tėve, kad tu atleistum mums mūsų kaltes ir tenugrimzta ši žinia giliai į mūsų širdis. Ir tegul žmonės, tegul ši bažnyčia, kadangi dabar vyksta šios nedidelės maldyklos statymo procesas, statoma bažnyčia, tegul jie niekuomet nesiekia kažko gražaus, bet pakanka, kad žmonės turėtų stogą virš galvos. Dieve, tegul jie niekuomet nesižvalgo ir tenesako: „Mes priklausome didelei maldyklai su dideliu kupolu.“ Dieve, tebūna tai tuščias karkasas. Tegul žmonės niekada nepaleidžia iš akiračio tikslo – Jėzaus Kristaus. Tebus Jis Tas, kuris pripildo jų šventyklą, ir tuomet Šventosios Dvasios jėga ir ugnis kris ant jų širdžių altoriaus. Štai kur tikrasis altorius, Viešpatie, – kiekvieno širdyje atskirai.

²⁰⁹ Aš medžiu šį rytą, kad šis Žodis užgultų kiekvienos širdies altorių tokiu svoriu, kad jie niekada negalėtų nuo Jo išsivaduoti, kad jie ateitų prie Evangelijos blaiviai ir atsakingai, tikėdami Žodžiais, ir neatvertų savo širdžių

„Stebuklą dienos pasibaigė! To ar ano apskritai nebūna.“ Atminkite – tai velnias, užsimaskavęs krikščionybę. Padėk mums Dieve, kai netrukus įsigilinsime į tai, kad jūs išvystumėte (suprantate?), kad tai piktoji dvasia, prisidengusi krikščionybę. Bet tai ne Kristaus Dvasia, nes Kristaus Dvasia ateina į Žodį kiekvieną kartą. Jis negali neigti Savo paties Žodžio.

⁸³ Taigi, kai krikščionybė atkeliavo į Romą, Romoje, pačiame Romos mieste, buvo keturi šimtai pagoniškų šventyklų vienuolikos kilometrų ilgio sienos viduje. Keturi šimtai pagoniškų šventyklų, ir jos buvo skirtos dievams ir deivėms. Dievai ir deivės – vyrai ir moterys. Keturi šimtai skirtingų dievų. Pagalvokite – keturi šimtai!

⁸⁴ Taigi, štai ką pamatė Paulius, atvykęs į Romą. Štai ką turėjo Akvilas ir Priscilė, kai buvo išsiųsti po Sekminių ir įkūrė bažnyčią Romoje, štai su kuo jie susidūrė – su pagonišku stabų garbinimu. Romoje buvo apie du milijonai žmonių – Romos metropolijoje, t.y., vergų ir priemiesčių gyventojų ir taip toliau – maždaug du milijonai žmonių. O Romą juosė vienuolikos kilometrų sienos. O tų vienuolikos kilometrų viduje, pačioje kalno papėdėje, buvo keturi šimtai pagoniškų šventyklų pagonių dievams ir deivėms.

⁸⁵ Dabar norėčiau minutėlę pakalbėti apie kai ką, ką paėmiau iš istorijos, ir vieną kaip tik turiu čia, su savimi. Kaip jie pasinerdavo į garbinimą? Kaip jie ateidavo garbinti? Kaip pagonis ateidavo pagarbinti? Pirmiausia jis nueidavo į šventyklą ir susirasdavo kunigą, pagonių kunigą. Tada paaukodavo jam tam tikrą kiekį pinigų, o tuomet auką, gyvūną, kad patenkintų dievą, su kuriuo norėdavo pasikalbėti.

⁸⁶ O kai kuriais atvejais vienoje šventykloje būdavo daugiau nei koks nors vienas dievas. Ten būdavo dievai, deivės ir visa kita – vienoje šventykloje.

⁸⁷ Taigi, pagonių kunigas... Anas eidavo pas jį ir duodavo jam kažkiek pinigų, o pagonių kunigas mainais duodavo žvakę, įprastą lajaus žvakę. Ir tuomet garbintojas paimdavo tą žvakę, sumokėjęs kunigui paimdavo tą žvakę ir prieidavo prie konkretaus altoriaus to dievo, su kuriuo norėdavo pasišnekėti. O ant to altoriaus degė ugnis, kur būdavo sudeginama auka, prie statulos kojų, didelės bronzinės šventyklos... tiksliau... tiksliau, stabo, ir jis imdavo tą šventy-... tą žvakę ir uždegdavo ją nuo altoriaus ugnies, stabo altoriaus ugnies. Jis uždegdavo žvakę ir eidavo prie altoriaus pakojo prieš stabą ir pastatydavo tą žvakę. O tuomet, pastatęs žvakę...

⁸⁸ Turbūt šitaip konkretus dievas tarp visų kitų dievų sužinodavo, į kurią iš tų statulų jam reikia nusileisti, žinote, kad ateitų ir pasikalbėtų su juo. Kodėl žvakė – nežinau. Bet jis statydavo žvakę, uždegtą nuo altoriaus ugnies.

⁸⁹ O paskui jis vėl sugrįždavo į šventyklos salę ir ten išsitiesdavo ant grindų. O ten įdėdavo visą savo sielą, visas jėgas į savo maldą ir melddavosi tam didžiam kažkokios srities dievui, prasimanytam, mitologiniam dievui, meldavo to dievo, kad šis nužengtų į tą atvaizdą ir pasikalbėtų su juo.

⁹⁰ Sakoma, kad vienas iš imperatorių galėdavo taip pulti prieš Apolono atvaizdą, kad pats iš tiesų sakydavo, jog girdi balsus, sklindančius iš šventy-... iš stabo, kalbančio su juo. Parpuldavo prieš jį!

⁹¹ Čia jūs pasakytumėte: „Broli Branhamai, ar jis girdėjo balsą?“ Nei kiek neabejoju, kad girdėjo, bet tai buvo velnio balsas! Neegzistuoja joks dievas Jupiteris ir tie visi kiti jų dievai.

⁹² Bet jie parpuldavo, gulėdavo ten ir garbindavo, garbindavo tą paslaptinę dievą, apie kurį nieko nežinojo, jo dvasiai būnant tame stabe, į kurį, žmonių manymu, jis buvo panašus. Padarė jam atvaizdą ir taip gavo jo malonę.

⁹³ Tuomet jie aukodavo auką. O kai jis sužadindavo savyje visas tas emocijas, vėl atsistodavo prieš stabą ir tąkart šventikas atnešdavo jam maisto ir gėrimo bei padėdavo prie stabo kojų. O tuomet... (Turiu tai pasirašęs čia, ant šito lapo, aš skaitau tiesiai iš čia. Suprantate?) Ir jis prieidavo prie to stabo kojų ir imdavo dalį tos geriamosios aukos, srėbteleidavo ir atkasdavo šiek tiek maisto, o paskui išliedavo ant stabo kojų.

⁹⁴ Ką jis darydavo? Dalyvaudavo komunijoje su demonais, bendraudavo su demonais – dievais ir deivėmis. Tiesiog vaizdingas krikščionių komunijos su Kristumi simbolis, komunijos priėmimas. Štai ką rado pirmoji bažnyčia, arba pirmieji Evangelijos piligrimai, atėję į Romą, – tokius žmones, kurie šitaip garbino.

⁹⁵ Baalas tarp stabų buvo plačiausiai žinomas dievas visais amžiais, Baalas (Ba-a-las). Jis buvo saulės dievas. Ir taip pat jis turėjo žmoną, mėnulio dievybę, deivę, Ištarę (Iš-tā-rē)...Ištārė. Taip pat tai tariaama kaip As-tar-tė, Astartė. Pavaizduota ant romėnų monetos. Ji buvo vadinama deive, mėnulio deive, arba „dangaus karaliene“, dievų motina, mėnulio dievybe. O saulės dievas buvo Baalas.

⁹⁶ Na, beveik visi pagonyš garbino tą saulę. Net indėnai darė tą patį, kai... kai mes atvykome, atradome Ameriką, kai Amerika buvo atrasta. Atėjo... tėvai čia atvykę pamatė, kad anie vis dar garbina saulę, nes taip jie garbino...

⁹⁷ Štai kaip Romoje garbino dievus ir deives, kai krikščionys atvyko į Romą.

⁹⁸ Taigi, savo kelionėse aš pastebėjau, kad stabmeldystė nepakito ir taip pat nepasikeitė tikra krikščionybė. Jos abi laikosi savo pozicijų ir toliau laikysis iki Viešpaties Jėzaus atėjimo. Norėčiau tik šiek tiek pasikalbėti apie tai, kad tai suvoktumėte, ir jei esate dvasiniai, tikrai suprasite tai.

⁹⁹ Kadangi Baalas buvo saulės dievas, tai pyragaičiai, gaminami... (kaip Jeremijas čia pasakė, kaip kalbėjome prieš keletą akimirų) ...moterys ruošė pyragaičius Baalui, saulės dievui, nes šiek tiek vėliau pamatysite, kad tame skyriuje, jei jį perskaitysite, kad jie pasakė: „Jei negarbinsime Baalo, tuomet mūsų javai neužaugs,“ – nes Baalas buvo vaisingumo dievas. Kitais žodžiais tariant: „Mes žinome, kad javai auga saulės dėka.“

jėgos.“ Neturiu ir aš. Neturiu jokios jėgos. „Na, broli Branhamai, aš gi lepšis.“ Taip pat ir aš. Bet aš nepriklausau nuo savo jėgos, viskas priklauso ne nuo mano jėgos. Aš priklauso nuo savo įgaliojimų (suprantate?), man duotų įgaliojimų. Ne aš stiprus, aš nesu stiprus. Jis stiprus, aš... aš esu Jo.

¹⁹⁶ Na štai, tarkime, pavyzdžiui, kad Ketvirtosios ir Brodvėjaus gatvėmis Luisvilyje atlekia daug mašinų: „Brum, brum, brum, brum,“ – visu greičiu, šimtu kilometrų per valandą, visi skuba, grūdasi ir lekia. Cha! Vienas žmogelis išeina ten, pakelia savo ranką ir, broli, stabdžiai sucypia. Juk tas žmogelis neturi pakankamai jėgos, kad sustabdytų bent vieną iš tų automobilių, bet jis turi įgaliojimus. (Šlovė!) Svarbu ne jo jėga. Juk jei vienas iš tų automobilių jį pervažiuotų, iš jo liktų šlapia vieta. Bet tegul tik jis pakelia savo ranką!.. Kodėl? Automobilių vairuotojai atpažįsta tą uniformą.

¹⁹⁷ O, broli, jie atpažįsta tą uniformą, stabdžiai sucypia. Kodėl? Pažvelkite į jo įgaliojimus. Pažvelkite, kas už jo. Už jo nugaros visa miesto sistema. Už jo nugaros miesto teisėsauga. Tai parodo ta uniforma. Jis kitoks (tikrai taip), nes jis policininkas.

¹⁹⁸ Jis surinka: „Stot!“ Viena iš tų mašinų gali „brum“ ir tiesiog pervažiuoti jį štai taip. Bet geriau jau jie nemėgintų – pažvelkite, kas už jo. Jie nuspaus stabdžius ir palengva privažiuos. Jam net nereikia nieko sakyti, užtenka pakelti ranką. To pakanka, žinoma. Jam įgaliojimus suteikė įstatymo teisėsaugos organai – visi jie stovi už jo. Pats jis silpnas, bet kas stovi už jo? Todėl jis turi žvaigždę, tokius drabužius, jis vilki uniformą.

¹⁹⁹ Štai ką ne stabas, bet kiekvienas žmogus atskirai turi vilkėti. Apsirenkime visą Dievo ginkluotę (amen), išgelbėjimo šalną, tą didžiulį tikėjimo skydą (dydžio sulig durimis). O, broli! Svarbu ne tai, kas jis yra, bet ką jis atstovauja.

²⁰⁰ Štai ką policininkas... Esmė nėra tas žmogelis, kuris ten stovi (tai tėra paprastas žmogus), bet ką jis atstovauja!

²⁰¹ Mūsų ginkluotė yra Jėzus Kristus. Tikrai taip. Visi demonai spaudžia stabdžius, kai tai pamato. Hm! Kai jie pamato tą pilną Dievo ginkluotę, tikrą Šventosios Dvasios Krikštą (amen!), jie mato, kad tai nusileidžia tiesiai nuo Dievo Sosto – apsirengę visa Jo prisikėlimo ginkluote. Amen!

²⁰² Stiprūs esate ne jūs, – patys esate niekas, – bet tai, kas už jūsų. Kodėl? Jūs mirę. Jūs įstojote į armiją, įstojote į policijos pajėgas, jūs prižiūrėsite įstatymą ir kontroliuosite tuos demonus. Teisingai, jūs esate policijos pajėgose, viskas už jūsų nugaros. Suprantate? Jūs laikomi mirusiais, jūs esate niekas, nieko negalėtumėte sustabdyti. Bet jums duoti įgaliojimai, kadangi esate prikelti ir pasodinti dangiškose vietose Kristuje Jėzuje, – velnias tai supranta. Visi nuspaudžia stabdžius, kai pakyla tos rankos.

²⁰³ Šventasis Martinas vieną kartą teisme... Ten vienas žmogus draskė į gabalus (velnias), jis iškasdavo iš žmonių tokius didelius gabalus, ir žmonės bėgdavo, o jis stengdavosi juos nužudyti. Išplėsdavo dideles saujas... Turėjo

vyras nebuvo išgelbėtas ir... Jeigu vyras išgelbėtas, o jo žmona neišgelbėta, ar jie pateks į Paėmimą? Moteris negalėtų patekti į Paėmimą, nėra nė kalbos, kad ta moteris patektų į Paėmimą, nes jie viena.“ Nesąmonė. Jėzus pasakė: „Du bus lovoje ir vieną aš paimsiu, o kitą paliksiu.“ Tai asmeninis reikalas tarp jūsų ir Dievo, jūs atiduodate savo kūną nepriklausomai nuo to, ar mama, tėtis, vaikai ar kas nors kitas tai priima, ar ne. Amen!

¹⁹⁰ O Dieve! Šitas nykstantis, purvinas, suterštas pasaulis, tos purvinos, suterštos bažnyčios, vadinamos... taip vadinamos bažnyčios, tos purvinos, suterštos organizacijos, tie purvini, suteršti mokymai, kurie prieštarauja Dievo Žodžiui. O Dieve, atvesk kur nors nusižeminusius žmones, apvalyk juos bei pakelk į dangiškąs vietas ir parodyk Save, visagali Dieve. Amen. Iki kokio iškrypimo viskas nusirito!

¹⁹¹ Mes tapome Jo šventumo dalininkais. Mes, pagal Jo atvaizdą, esame gyvojo Dievo gyvi atvaizdai. Tuomet, mirę savajam „aš“, prisikėlėme su Juo (dabar paklauskite, paklauskite šito), Jo Žodis vėl tapo kūnu mumyse. (O, broli Nevili!) Pažvelkite! Kas tai? Ne mitologinis, įsivaizduojamas dievukas, sėdintis ten, bet gyvas Dievas. Kas yra gyvas Dievas? Žodis jumoje, kuris tampa realus. O! Šlovė Dievui! O, aš žinau, kad, jūsų manymu, esu šventuolis; gal toks ir esu. Bet, o, broli, ar suprantate tai? Triumfuodamas prieš kiekvieną denominaciją, triumfuodamas prieš visą pagonybę, gyvas Dievas išreiškė Save gyvoje šventykloje, ir Dievo Žodis, kuris ir yra Dievas, tapo kūnu jumoje. Kodėl? Jūs pasodinti dangiškose vietose, triumfojate prieš visus dalykus Kristuje Jėzuje. Amen!

O, man tai be galo patinka. Turiu ką nors praleisti ir keliauti toliau.

¹⁹² Taigi, paklauskite. Tuomet mažiausias iš Jo tikinčiųjų (nesvarbu, kiek laiko, ar kas... koks nereikšmingas, ar kas jūs bebūtumėte), mažiausiam iš Jo tikinčiųjų (Jame) visas blogis po kojomis. Suprantate? Pažvelkite! Kristus yra Kūno Galva. Teisingai? [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.] O kur Galva, ten ir Kūnas. [Brolis Branhamas suploja delnais.] Šlovė! Kur eina mano galva, ten kartu vedasi ir mano kūnas. Ir kur yra Jėzus, ten ir bažnyčia kartu su Juo. Amen! Jis neišeina iš Savo Žodžio, Jis lieka Savo Žodyje, prižiūri Jį, kad Šis būtų išreikštas. Jo bažnyčia yra su Juo.

¹⁹³ Ir pažvelkite, jūs pasakysite: „Bet, broli Branhamai, aš pats mažiausias.“ Tai Jo kojų padai. Bet atminkite, Jis triumfuoja su jumis, triumfuoja su jumis prieš visus iki vieno, net jei esate Jo kojų padai. Kiekviena liga, kiekvienas demonas, kiekviena jėga, net pati mirtis, yra po jūsų kojomis, po jumis. Šlovė! Šį ryt nesijaučiu kaip penkiasdešimt dvejų. Mm! Juk tai Tiesa. Jei tik aš pasieksiu, kad ši bažnyčia tai suprastų, broli, mes būsime pergalinga bažnyčia. Mm! Po Juo tikinčiųjų kojomis visas blogis. O, šlovė!

¹⁹⁴ Dar truputį apžvelgsiu tai, vėl paliesiu tai kitą kartą.

¹⁹⁵ Paklauskite, paklauskite šito. Sakote: „Broli Branhamai, aš neturiu

¹⁰⁰ Bet pranašas jiems pasakė: „Tai dėl to, kad apleidote Dievą – štai kodėl jūs į jį neatejate.“

¹⁰¹ Bet jie garbino Baalą, sakė, kad garbins, neš jam aukas.

¹⁰² Taigi, jei Baalas yra apvalus dievas... (Taigi, priimkite tai pažodžiui, ir tuomet suprasite likusią dalį – šio pamokslo pabaigą.) Dievas, saulės dievas, buvo apvalus dievas, jie turėjo dideles varines lėkštes, kurios atspindėdavo saulę ir atrodydavo kaip ugnis. O ta duona, apie kurią Jeremijas sakė, kad jie... moteris kepė tuos pyragaičius Baalui, kad jį darydavo apvalų kaip saulę. Na, o paskui jį dėdavo ant altoriaus, pagoniško altoriaus komunijai, ir padarydavo apvalų kaip saulę arba kaip mėnulį, nes tai buvo saulės dievas arba mėnulio dievas.

¹⁰³ Baalas buvo (kaip sakėme) viso vaisingumo dievas, jis viską verčia augti.

¹⁰⁴ Taigi, ankstyvoji bažnyčia susidūrė su tuo, kai jie atvyko į Romą. Ir kaip sako bei tiki Romos bažnyčia, arba, šiandieninė bažnyčia, arba, Romos katalikų bažnyčia, kuri vadinama katalikų...

¹⁰⁵ Mes visi katalikai. Mes esame katalikų bažnyčia, mes apaštališkieji katalikai. Katalikas reiškia „pasaulinis“. O mes ir esame pasaulinė apaštalų tikėjimo bažnyčia. Tikrai taip. Yra skirtumas tarp dviejų bažnyčių – viena iš jų buvo katalikų, pasaulinė, apaštališka, o kita buvo Romos katalikai.

¹⁰⁶ Ir pasakyta, kad Petras... tiksliau, jie tiki, kad Petras įsteigė Romos bažnyčią. Parodykite man Raštą, parodykite vietą, kuria remiantis galėtumėte pasakyti, kad Petras apskritai kada nors yra buvęs Romoje. Juk Romos bažnyčia teigia, kad jis buvo ten nuo 41-ųjų iki 46-ųjų metų.

¹⁰⁷ O tuo pačiu metu Romos imperatoriumi buvo Klaudijus, kuris privertė išvykti visus žydus. Paskaitykite Apaštalų darbų 18-tą skyrių ir pamatysite, kad Paulius, nuvykęs į Efezą, rado Akvilą ir Priscilę, kurie iš tiesų buvo žydai ir buvo išvaryti persekiojimo metu ir jie vėl atsidūrė Palestinoje, nes Klaudijus įsakė visiems žydams išvykti – tiek krikščionims, tiek ortodoksams. Akvilas ir Priscilė įkūrė bažnyčią Romoje, bet jiems teko išvykti, nes Klaudijus sukilo, išvarė visą bažnyčią... tiksliau krikščionis ir visus žydus iš Romos.

¹⁰⁸ Taigi, o kalbant apie tai, kad Petras buvo bažnyčios vyskupu, aš galiu jums parodyti Raštą, aprėpęs beveik septyniasdešimt metų, kad Petras niekada nebuvo išvykęs iš Palestinos – tiesiog Rašte! O jūs sakote, kad Petras buvo nužudytas Romoje ir Pauliui buvo nukirsta galva Romoje. Tai dogma! Aš perskaičiau visas martirologijas, kokias tik galėjau rasti, ir nei vienoje iš jų nieko nerašoma, kad Petras ar Paulius (kuris nors iš jų) buvo nužudyti Romoje. Iš ankstyviausių autentiškų martirologijų, kurias galima perskaityti, nei vienoje iš jų apie tai nėra neužsimenama. Jis ten nėra buvęs. Tai dogma.

¹⁰⁹ Aš esu čia, kad demaskuočiau pagonybę, taigi mes... mes tai padarysime padėdami Viešpaties ir Jo Žodžio (suprantate?), tiesiog parodysiu jums, kokia yra bažnyčia. Jūs vis barate katalikus, bet tik palūkėkite keletą minučių.

¹¹⁰ Tai štai. Taigi, mes matome, kad po to, kai Akvilas ir Priscilė (pasak Rašto) buvo išsiųsti iš Romos, ta maža bažnyčia liko kaip našlaitė. Visi, likę joje, tebuvo atsivertę pagonys, perėję į Romos krikščionių bažnyčią, ankstyvąją bažnyčią, kurią Akvilas ir Priscilė bei kita pora, įsteigė šią bažnyčią ir puoselėjo ją.

¹¹¹ Toliau matome, kad iš karto po to, kai jie išvyko, anie pasiskyrė savo vyskupas ir priėmė savo pačių mokymus, o paskui perėmė... kad įgautų Konstantino ir vėliau atėjusių imperatorių palankumą, kad palenktų juos savo pusėn, kadangi jiems reikėjo narių, kad išsaugotų valstybės politinį palaikymą. Jie atveddavo į bažnyčią narius ir priimdavo juos remdamiesi paprasčiausiai... paprasčiausiai jų išpažinimu, o apie Dievą žinojo ne daugiau nei kai kurie mūsų žmonės Amerikoje šiandien; tiesiog rėmėsi išpažinimu, o išpažinti Kristų, kitą Dievą be jų pačių dievų, jau buvo žygdarbis. Ir štai tada jie perėmė į savo bažnyčios struktūrą pagonių papročius.

¹¹² Taigi, Romos kunigas... Paskui jie perėmė tai priimdami ir pasidarydami komuniją... Pirmiausia pasirodęs dalykas buvo komunijos vykdymas. Vietoj atlaužtos dalies, kaip Kristaus kūno, jie padarydavo ją apvalią kaip saulę ar kaip mėnulį. Ir iki šios dienos ji vis dar apvali! Žinoma, tai vis dar apvalus vafelis, o ne atlaužtas Jo kūno gabalėlis. Jis apvalus ir glotnus. Romos kunigai šiandien deda tą apvalų vafelį ant altoriaus ir vadina tai Kristaus kūnu tikrąja to žodžio prasme.

¹¹³ Taigi, egzistuoja didelė prieštara tarp kai kurių iš episkopalinės bažnyčios aukštųjų ir taip toliau, bei katalikų bažnyčios ta tema, ar tai yra Kristaus kūnas tikrąja to žodžio prasme, ar tai simbolizuoja kūną. Romos katalikai teigia, kad tai paraidžiui Kristaus kūnas, nes tai paraidžiui buvo Baalo (saulės dievo) kūnas, kuris atsispindėjo ant to vario gabalo ir jį darydavo apvalų. Nei ant vieno krikščioniško stalo nėra apvalios duonos!

¹¹⁴ Paskui jiems prisireikė atsisukti veidu į rytus ir panašiai, kaip darydavo pagoniškų garbinimų metu, ir įtraukė moteris, ir taip toliau, kaip visada ir darė, kaip pagonys prieš deives ir taip toliau. Taigi, jie tiesiog patraukė Astartę ir iškėlė Mariją, padarė ją dangaus karaliene. Jie patraukė Jupiterį ir iškėlė Petrą. Ir jiems reikėjo dogmos. O tam jie turėjo...

¹¹⁵ Kai Akvilas ir Priscilė sugrįžo, po trisdešimties Klaudijaus valdymo metų, tuomet sugrįžę jie rado savo bažnyčią visiškai atsidavusią stabmeldystei, bet gigantiškai, didžiai išaugusią.

¹¹⁶ Tam, kad tai įvestų, jie turėjo visiškai atsisakyti Biblijos. Taigi, aš esu airis, turiu taip vadinamus „Mūsų tikėjimo faktus“, kurie priklauso tik kunigui ir taip toliau. Ir iš pokalbių su kunigais aš žinau štai ką: kunigas nesiginčys su tavimi dėl Biblijos, Biblija jam tėra eilinė knyga. Juk maždaug prieš du metus vyskupas Šynas pasakė: „Jei kas nors mėgina tikėti Biblija, tai tas pats, kas bristi per dumbliną vandenį.“ Jie tuo netiki! Jie pradėjo tada ir paskelbė:

– Tu krikščionis?

– Aš sekmininkas.

¹⁸² Tai reiškia ne daugiau nei kad tu esi kiaulė ar šuo, ar skunkas – tai apskritai neturi nieko bendro su tuo. Teisingai. Tai, ko mums reikia šiandien – tai sugrįžti prie Dievo Žodžio!

¹⁸³ Taigi, tie dirbtuvių darbininkai ir brangūs žmonės Šiaurės Airijoje... Jei šventasis Patrikas, kur buvo visos jo mokyklos... Ar žinote, kad jo vardas nebuvo Patrikas? Jo vardas buvo Sasketas. Būdamas mažas berniukas jis buvo pagrobtas, jo seserys – nužudytos. Ir jis sugrįžo, nes dresavo šunis varyti kiaules ir taip toliau, taigi jis... jis... jis... kai jis tai padarė, tuomet jie... jam pavyko sugrįžti namo pas savo tėvą ir motiną. Ir jis įsteigė mokyklą. Ir ta mokykla Šiaurės Airijoje niekada nepriėmė popiežiaus kaip aukščiausio Dievo vikaro, jie tuo netikėjo, jie laikėsi Žodžio. Telaimina Dievas tą palaimintą šventąjį, šventąjį Patriką, didį žmogų.

¹⁸⁴ Ir jūs girdėjote, kaip žmonės sako, kad šventasis Patrikas išvarė iš Airijos visas gyvates. Paskaitykite istoriją ir pamatysite, kaip viskas buvo. Šventasis Patrikas tikėjo kalbėjimu kalbomis. Šventasis Patrikas tikėjo, kad ims gyvates ir gers mirtinų nuodų, ir kadangi jis pakeldavo kelyje pasipainiojusią gyvatę ir mesdavo ją šalin, jie ir pasakė, kad šis išvarė gyvates iš Airijos. Taip buvo todėl, kad jis tikėjo, jog ims gyvates ir niekas jiems nepakenks. Taip. O, žinoma.

¹⁸⁵ Jie neturėjo tų... šitų didelių šventovių. O, ką... ką šventasis... Ką šiandien darytų Irinėjus? Ką šiandien darytų šventasis Patrikas, matydamas, kaip šimtai milijardų dolerių dedami į Romos katalikybę, didelių bažnyčių statymui ir milijonų dolerių vertės statuloms ir viskas taip pat, kaip daro protestantai? [Brolis Branhamas beldžia į sakyklą – Red.]

¹⁸⁶ Neseniai pareiškiau tokį dalyką, kuris visus supainiojo, todėl ir neplatinsiu šios juostos. Tiesiog palikite juos ramybėje, akli veda akluosius, tegul jie krenta į duobę. Daugiau nieko nepadarysi. Suprantate? Kai kalbėjau jiems apie šaukimą prie altoriaus: Biblijoje nebuvo tokio dalyko kaip šaukimas prie altoriaus.

¹⁸⁷ [Tuščia vieta juostoje – Red.] Mes tampame Jo šventumo dalininkais. Kai nusižeminame iki Jo mirties, laikome save nieku, tuomet Šventoji Dvasia įeina ir mus pakelia. Ir mes nepasitikime savimi, nes nieko negalime padaryti, bet su Juo galime padaryti viską.

¹⁸⁸ Mes – pagal Jo atvaizdą, gyvojo Dievo gyvąjį atvaizdą. Ką jūs... Kai jūs atsiduodate Dievui ir Dievas įžengia į jus, tuomet kuo jūs tampate? Gyvu Dievo atvaizdu. Ne mirusia statula, pastatyta kampe, ne denominacija Vašingtono būstinėje, Bažnyčių konfederacijoje (cha, cha); ne, – tai mirusi statula, mirusi statula ir miręs mokymas. Bet gyvas atvaizdas – individas!

¹⁸⁹ Kažkas neseniai mokė, ar tiesiog parašė raštelį, ir kažkas pasakė, kad: „Jei

tųjų (didelių žudynių Airijoje), katalikų bažnyčia nužudė aštuoniasdešimt šešis milijonus protestantų.“ Štai Romos martirologija – aštuoniasdešimt šeši milijonai. Ginčykitės su istoriku – jis taip pasakė. Aš tiesiog kartoju jo žodžius. Visus, kurie nesutiko su katalikiška dogma.

¹⁷⁴ Ne katalikiška, žodis „katalikiška“, jie ne... jie nenusipelno tokio vardo. Tai Romos pagonyš.

¹⁷⁵ Ne tie brangūs žmonės. Ten yra dešimtys tūkstančių žmonių, kurie tokie patys nuoširdūs kaip ir tie... bet kuris kitas stabmeldys. Jie mano, kad garbina Dievą, tuo tarpu (grįžtant prie Žodžio) jie yra stabe, turi stabus visur, kur įmanoma. Matote?

¹⁷⁶ Gerai. Tai buvo dog-... dogma, Romos dogmos. Ir paklauskite, noriu čia kai ką pareikšti. Buvau tai praleidęs.

¹⁷⁷ 1640-aisiais metais, 1640-aisiais metais, kai įvyko žudynės Airijoje, vadovaujant Romos jėzuitams ir kunigams, buvo nužudyta šimtas tūkstančių šventojo Patriko atverstųjų. Jei šventasis Patrikas buvo Romos katalikas, kodėl tuomet jie nužudė savuosius? Tai buvo gamyklose dirbantys žmonės ir panašiai. Teisingai. Pasak martirologijos, jie nužudė šimtą tūkstančių, nes anie nesutiko su mokymu.

¹⁷⁸ Aš buvau keliose šventojo Patriko bažnyčiose Šiaurės Airijoje. Tikrai taip. Man teko garbė tai pamatyti. Ten tebuvo didelis senas korpusas. Ten nestūksojo stabai ir žmonės nieko nepylė jiems ant kojų ir tiems žmonėms nemokėjo, kad grįžtų ir įeitų į tą stabą: „Marija, sveika Marija, Dievo motina.“ Juk tą patį darydavo Astartei – šaukdavosi Marijos dvasios.

¹⁷⁹ Vos prieš du ar tris metus katalikų bažnyčia pradėjo naują dogmą, kad Marija prisikėlė iš numirusių ir pakilo į Dangų. Kas iš jūsų tai pamena? O, jūs visi, tiesiog... apie tai rašė visi laikraščiai. Dogmos! Tai remiasi dogmomis, o tiesos niekur nerasi nė lašo.

¹⁸⁰ Taigi, jūs, protestantai, kurie atsisakote priimti Dievo Žodį, esate nei kiek ne geresni. Protestantų bažnyčios dogma tokia pati kaip ir katalikų bažnyčios dogma, ir mes visiškai klystame, kol negrįšime prie gyvojo Dievo Žodžio! Taip.

¹⁸¹ Jūs, Dievo asamblėjos, Keturkampės Evangelijos bažnyčia, sekmininkų vienybininkai, trejybininkai, ar kas bebūtumėte, sugrįžkite prie Dievo Žodžio! Palikite šituos denominacinius stabus, denominacinius sfinksus. Jie patys prisivilioja velnio dvasią į savo denominacinius stabus. Ar žinote tai? Denominacija ir yra „stabas“. Jūs pasakysite:

- Tu krikščionis?
- Aš presbiterionas.
- Tu krikščionis?
- Aš metodistas.

„Dievas yra Savo bažnyčioje, o ne Savo Žodyje.“

¹¹⁷ Vienas kunigas čia, šiek tiek toliau keliu, jis neseniai buvo atėjęs pasikalbėti, iš „Šventosios širdies“, jis man pasakė... tiksliau, iš tos bažnyčios toliau gatvė, pamiršau, kokios būtent. Man regis, ji vadinasi „Šventosios širdies“. Jis atėjo pas mane pasiklausti dėl Marijos Elžbietos Freizer vandens krikšto, kuri nupuolė ir tapo katalike. Jis tarė: „Jūs pakrikštijote ją?“

Aš atsakiau: „Taip.“

Paklausė: „Kaip ją pakrikštijote?“

Pasakiau: „Krikščionišku krikštu.“

Tarė: „Kokį būdą turite omenyje?“

Aš atsakiau: „Yra tik vienas krikščioniškas krikštas.“

Jis paklausė: „Ką turite omenyje – panardinimą?“

Patvirtinau: „Tikrai taip.“

¹¹⁸ Jis paklausė: „Tada jūs panardinote ją Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios vardu?“

¹¹⁹ Aš atsakiau: „Tai nėra krikščioniškas krikštas.“ Pasakiau: „Krikščioniškas krikštas yra panardinimas Viešpaties Jėzaus Kristaus Vardu.“

¹²⁰ Jis tai užsirašė. Pasakė: „Ar taip pat prisieksite dėl šios priesaikos, tiksliau, dėl šio teiginio vyskupui?“

¹²¹ Pasakiau: „Jei jis netiki mano žodžiu, tai tegul apsieina be jo.“ Pasakiau: „Aš dėl nieko neprisiekiu.“ Suprantate? Ir jis pasakė... Ir aš pasakiau: „Ne dėl puikybės, pone, bet aš žinau, kad Biblijoje pasakyta: „Neprisiekite nei dangumi, nei žeme, nes tai Jo pakojis,“ ir taip toliau. Mes neturime taip daryti.“

¹²² Jis pasakė: „Keista, katalikų bažnyčia anksčiau taip krikštydavo.“

Paklausiau: „Kada? Hm. Kada?“ Matote? Bet jie sako, kad taip darė!

¹²³ Nes, atvirai kalbant, taip ir buvo ir mes visi pradžioje buvome viena ir tai... visa pradžia... prasidėjo nuo Sekminių. Tai pirmosios bažnyčios pradžia, kurią bet kas bet kur pripažįsta. [Brolis Branhamas beldžia į sakyklą – Red.] Krikščionių bažnyčia prasidėjo per Sekmines su Sekminių patyrimu, sekmininkais, Sekminių krikštu. Viskas kilo iš pirminės Sekminių bažnyčios.

¹²⁴ Tai štai, atkreipkite dėmesį. Taigi, paskui matome, kad jiems teko atsitraukti nuo Biblijos mokymo tam, kad įtiktų imperatoriams ir taip toliau, kad atsivestų pagonyš.

¹²⁵ Dabar pažvelkite. Petras buvo žydas. Teisingai? Ar galite įsivaizduoti šventąjį Petrą priimančią idėją apie stabų statymą bažnyčioje, žydą, kuriam buvo draudžiama net pažvelgti į stabą? Ar galite įsivaizduoti jį kaip nors panašiai besielgiantį? Tik jau ne Petras! Ar galite įsivaizduoti jį sakantį: „Visi tie mano laiskai pradžioje buvo neteisingi, dabar tiesiog išmesiu juos. Aš

gyvensiu kaip dvasia šioje Romos bažnyčioje ir priimsiu?..“ Juk tai būtų visai kitas žmogus.

¹²⁶ Todėl, norėdami tai padaryti, jie turėjo įvesti dogmą, kad Petras buvo palaidotas bažnyčioje ir paliko jiems visus įsakymus ir jie buvo pradinė katalikų bažnyčia. Bet jie nėra! Nėra jokios Rašto vietos, nėra jokio istorinio šaltinio, nėra nieko tai patvirtinančio – visiškai nieko. Taip nebuvo.

¹²⁷ Ir tas pirmosios Romos bažnyčios pagonių kunigas yra lygiai toks pats kaip ir šiandienos. [Brolis Branhamas beldžia į sakyklą – Red.] Jie tiki, kad ta duona yra Kristaus kūnas, kad kažkokiu būdu Kristus nužengia ir įšoka į tą gulintį ant altoriaus duonos gabalėlį, kurį visą naktį tampė pelės. Matote? Tiki... Ir štai kodėl katalikas tiki, kad garbinti privalai eiti į bažnyčią, nes Dievas – tai jų bažnyčia. Štai kodėl jie nusilenkia ir persižegnoja prie bažnyčios – nes „tas duonos gabalėlis yra Dievas.“ Tai ne kas kitas, kaip tik Baalo, saulės dievo, simbolis – tai visiškai ne pagal Raštą! Taip, tai apvalus vafelis, gulintis ant altoriaus.

¹²⁸ Taigi, todėl jie nepriėmė krikščioniško mokymo iš Irinėjaus, Polikarpo ir tų ankstyvųjų brolių, iš Pauliaus. Mes matome, kad seniausias mokinyš buvo... ilgiausiai gyvenęs buvo Jonas. Trims metams jis buvo ištremtas į Patmą, nes turėjo mokyklą, skleidė arba sudarinėjo Dievo Žodį, rinko Jį, laiškus draugėn. Jį ir jo mokinius užtiko taip darančius ir atskyrė jį trims metams (po imperatoriaus mirties jį sugrąžino), ir tuomet jis parašė Apreiškimo knygą.

¹²⁹ Ir kaip galima diskutuoti, ar Dievas yra Savo bažnyčioje, ar Savo Žodyje? Biblijoje pasakyta, kad Žodis ir yra Dievas! „Pradžioje buvo Žodis, ir Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas. Ir Žodis tapo kūnu ir gyveno tarp mūsų.“

¹³⁰ Be to, bet kokios bažnyčios bet koks mokymas – ar tai baptistų, presbiterionų, metodistų, sekmininkų, ar kad ir koks bebūtų – kuris žodis žodin nesilaiko šios Biblijos, yra neteisingas! Nes Jonas Patmo saloje pasakė, Šventoji Dvasia, tiksliau Kristus, kalbėdamas jam, pasakė šitai: „Jeigu kas atims ką nors nuo Šito arba pridės ką nors prie Jos...“ Tai kaip gi jūs ketinate pridėti šituos pagoniškus stabmeldystės simbolius, darydami tris dievus iš vieno, ir tas visas kitas pagoniškas apeigas, kurių ankstyvoji bažnyčia niekada nemokė ir buvo prieš jas?

¹³¹ Nikėjos susirinkime, kur vyko didieji debatai, ar Jis yra trilypis asmuo ar vienas asmuo, atėjo tie kankiniai, kai kurie iš jų buvo... Vienam žmogui, vyskupui, sekmininkų pamokslininkui, už tai, kad šis dėjo rankas ant sergančių, jam ant rankų uždėjo įkaitintą strypą ir štai taip patraukė už rankų. Kiti iš ten stovėjusiųjų ėmė ir kardu išdūrė jam akis – atrodė kaip minia kankinių, stovinčių už tą Žodį. Aleliuja! Jų kraujas susiliejo kartu su senovės pranašų. Šis Žodis, broli, yra Dievo Žodis.

¹³² Kai šie pagonys buvo atversti, jie įvedė tuos simbolius į krikščionybę. Jie

Jūs sakote: „Tai nesvarbu.“ Svarbu! Žinoma, kad svarbu.

¹⁶⁶ Popiežius Leonas Didysis, jis valdė nuo 440 iki 461 metų. O, jis manė, kad daro būtent tai, ką reikia, atėjo į bažnyčią... Prieš jį buvo Viktoras, ir tas taip pat buvo niekšas. Ir jis ateidavo ten bei žudydavo krikščionis ir visa kita.

¹⁶⁷ O tuomet, kas visa tai pradėjo, legalizavo tas žudynes? Žinote, kas tai buvo? Šventasis Augustinas iš Hipo, būtent jis tai padarė.

¹⁶⁸ Sykį šventasis Augustinas turėjo progą (taip teigia istorija) tapti didžiu žmogumi ir prisipildyti Šventąja Dvasia. Jis sėdėjo kiemo gale, Lione, Prancūzijoje, toje didžiojo mokykloje, kur buvo mokę Irinėjus ir kiti, bei Šventasis Martinas. Jis sėdėjo tos mokyklos kieme ir Šventoji Dvasia... Dvasia nužengė pas jį, bet jis atsisakė Ją priimti.

¹⁶⁹ Kuo jis tapo tuomet? Dvigubai didesniu pragaro vaiku nei buvo pradžioje. Jis iš karto nuvyko į Hipą Afrikoje ir įsteigė ten savo mokyklą. Ir tai buvo...

¹⁷⁰ „Parodyk man!“ Galiu parodyti jums istoriją. Būtent jis davė tam palaiminimą savo žodžiu, kad galima žudyti bet kokius eretikus, kurie nesutinka su Romos bažnyčios dogmomis – Šventasis Augustinas iš Hipo. Ar čia yra Biblijos žinovas, ar kas nors, kas skaitė istoriją ir žino, kad tai tiesa? Pakelkite ranką. Taip. Matote? Žinoma. Šventasis Augustinas iš Hipo – būtent jis išleido verdiktą, kad galima žudyti eretikus, kurie nesutinka su Romos bažnyčia, palaimino tas pagoniškas doktrinas, prasilenkiančias su Biblija ir įtvirtinančias saulės dievo garbinimą.

¹⁷¹ Ar žinote, kodėl krikščionybė... Ar žinote, iš kur atsirado Kalėdos? Kristus gimė balandį, bet ką jie padarė? Dabar saulės sistema toldama vis lėtėja, kiekviena diena darosi vis ilgesnė... vis trumpesnė ir trumpesnė, o būtent tarp dvidešimtos ir dvidešimt penktos buvo saulės dievo gimtadienis – kaip tik maždaug penktos dienos. Būtent tada, tuo laiku, vykdavo Romos cirkas – tuo laiku švėsdavo saulės dievo gimtadienį. Dabar matote, kaip viskas yra? Jie pasakė, jog reikia, kad būtų ne saulės dievas, o Dievo Sūnus. Visa tai pagonybė nuo pat šaknų! O žmonės ten gatvėse su savo aukštakulniais, kraiposi gatvėse ir laksto po parduotuves.

¹⁷² Ir visai neseniai mano žmona man pasakojo, jog kažkas pasakė: „Aš nežinau, ką padovanoti tėveliui, – sako, – brolis padovanos jam litrą viskio, o kitas sakė, kad padovanos jam šampano. O vienas pasakė: „O aš padovanosiu jam pokerio kortų kaladę.“ Kalėdų šventimas, pagonybė, velnio garbinimas! Gera.

¹⁷³ Bet Augustinas tam pritarė. Jei norite rasti tai Šmukerio, Šmukerio darbuose, Šmu-ke-rio, Šmukerio „Šlovingojoje reformacijoje“, štai kas ten teigiama: „Nuo to laiko, kai Šventasis Augustinas iš Hipo perdavė šį verdiktą katalikų bažnyčiai, buvo plačiai atvertos durys žudyti tuos, kuriuos tik jie įsigeisdavo, kurie atsižadėdavo tos pagoniškos bažnyčios. Ir nuo Šventojo Augustino laikų (praėjus maždaug trims šimtams metų po Kristaus), iki 1850-

juos už nosies. Ateina į bažnyčią ir lošia kortomis ir bingo ir užsiima visokiais iškreiptais dalykais. O pamokslininkai ir kiti paplūdimiuose, su apsinuoginusiomis moterimis, vilkinčiomis maudymosi kostiumėlius, eina maudytis, rūko cigaretes ir dar vadina save Dievo tarnais, o juk ši šventykla – šventa šventykla, pašvęsta Dievui, o ne pasaulio bjaurystėms. Tai tiesa. Bet jie paėmė Dievo brangakmenius ir padarė iš jų kiaulę, ar lapę, ar šunį, ar šėšką, ar dar ką, ir sumaitina tai neišmanantiems, nežinantiems.

¹⁶⁰ (Ačiū, Dokai. Turėjau čia vieną, tik nepagalvojau, kad galiu ja pasinaudoti – nosine.)

Taip, štai, ką jie daro. Irinėjus buvo toks teismus.

¹⁶¹ Ką Dievas mano apie visa tai? Ar viskas taip, kaip jie stengiasi pasakyti: „Oi, Jam visai nesvarbu?“ Jam svarbu! Tai svarbu.

¹⁶² Kodėl tuomet Jis apie visa tai pasakė Jeremijui? Kodėl Jis tai pasakė? Tai svarbu. Dievas turi kelią.

¹⁶³ Kas, jei Mozė būtų pasakęs: „Aš nusiimsiu skrybėlę, o ne apavą?“ Taip ir nebūtų pamatęs regėjimo. Turite ateiti Dievo keliu. Dievas turi kelią.

¹⁶⁴ Tiek daug galėtume pasakyti. Tiesiog atsiverskime čia vieną Rašto vietą. Aš turiu jų daug užsirašęs. Atsiverskime minutėlei Skaičių 25. Skaičių 25. Mes pamatysime, ar tai kiek nors svarbu Dievui, ar ne. Pažiūrėkime, ar taip yra, ar tie mokymai, dogmos ir taip toliau, yra svarbu. „Jis juk geras Dievas, Jis žiūri į viską pro pirštus.“ Ne pro pirštus! Jis brėžia ribą ir nuleidžia svambalą, o jūs turite tai atitikti.

Izraelitams gyvenant Šitime, tauta pradėjo paleistuvauti su Moabo dukterimis. (Paklausykite!)

Jos kvietė izraelitus į aukojimo šventes. Ten jie valgė ir lenkėsi prieš jų dievus.

Izraelitai garbino Baal Peorą. Užsirūstinęs Viešpats

Nenuostabu, kad Jis pasakė: „Nesimelsk už tokius žmones.“ Matote?

tarė Mozei: „Surink visus tautos vadus ir juos pakark saulės kaitroje, kad Mano rūstybė nepaliestų Izraelio tautos.“

Mozė įsakė Izraelio teisėjams užmušti visus Baal Peoro garbintojus.

¹⁶⁵ „Užmušti visus iki vieno!“ Dievas nori būti Dievu, o jeigu Jis Dievas, tai Jis nebus antroje vietoje. Kodėl Jis turėtų leisti Baalui ir kažkokiai žmonių išgalvotai dogmai bei kažkokiai žmogaus teorijai ar mokymo sampratai, ar denominacijos sampratai stoti Jam skersai kelio? Jis yra Dievas ir Jis gali iš šių akmenų pažadinti Abraomui vaikų. Jam nereikia jūsų denominacijų, Jam nereikia jūsų didelių bendruomenių ir jūsų mokyklų, ir kitko. Jis ima tai, ką gali laikyti Savo rankose, kokią nors menkybę, kuriai įkvepia Gyvenimo kvapą ir tai tampa kažkuo, kas Jam tarnaus. Štai kodėl Jis yra Dievas. Žinoma, Dievui tai svarbu.

nebegali naudoti Biblijos, nes Biblija tai demaskuoja. Ir šiandien jie tau atvirai pasakys, kad jie neturi... kad netiki Ja. Jie sako: „Visa tai gerai, bet aukščiausias žodis – bažnyčios.“

¹³³ Juk tą patį matome ir pas sekmininkus. Nešaukite vien ant katalikų, juk mes tokie pat kalti – metodistai, baptistai ir visi iki vieno.

¹³⁴ Jūs, metodistai, tokie šventi: tai kodėl gi tada nužudėte Jozefą Smitą? Čia Amerika, kur duota teisė garbinti. Aš netikiu tuo, ką sakė Jozefas Smitas, bet jūs neturėjote teisės jo nužudyti (taip!), to mormono.

¹³⁵ Jūs, baptistai, kiek jūs nuslėpėte? Visi likusieji?

¹³⁶ Ir sekmininkai – tokie patys kalti kaip ir visi kiti, tampa išdidžiais pasipūtėliais ir veidmainių kompanija. Ir vietoj nusižeminimo ir Dvasios jėgos jūs turite Žodį be Dvasios. Ir jūs pridarote daugiau žalos, nei darytumėte būdami kaip visi kiti. Sugrižo prie savo pagoniškų ceremonijų su visokiomis trejybės idėjomis ir visais tais kitais dalykais. Jūs negalite to įrodyti pagal Žodį. Žodis tam prieštarauja. Kaip gaila, kaip gaila!

¹³⁷ Taigi, kai jie įsteigė pirmąją bažnyčią Romoje, krikščionybę, jiems teko atsisakyti Biblijos ir perimti tas ceremonijas. Tam, kad tai padarytų, jie turėjo turėti kokį nors pagrindą, taigi jie pasakė: „Petras buvo pirmasis Romos popiežius, ir taip lieka iki dabar.“ Taip jie sako. Na, tarkim kad ir buvo. Ar Petras būtų atsisakęs tų Žodžių, pasakytų per Sekmines? [Susirinkusieji sako: „Ne!“ – Red.] Ar galite įsivaizduoti žydą, statantį stabus?

¹³⁸ Ir aš jums galiu įrodyti parašytu Žodžiu iš Biblijos, tiksliai dienas ir metus, kad Petras niekuomet nebuvo išvykęs iš Palestinos, išskyrus vieną kartą, kai nukeliavo į Babiloną prie Eufrato. Niekada nebuvo Romoje – pagal Raštus, TAIP SAKO VIEŠPATYS! Visa tai pagoniška samprata.

Dabar aiškiai tai parodysime ir protestantų gretose.

¹³⁹ Pasižiūrėkite į sekmininkus, kurie nepriima Žodžio. Laikykitės to Žodžio ir visuomet būsite teisūs; atsitraukite nuo to Žodžio ir pateksite neaišku kur.

¹⁴⁰ Šiek tiek anksčiau didžiulės sekmininkų mokyklos dideliame susirinkime pašoko moteris, kalbėdama kalbomis, ir pertraukė kvietimą prie altoriaus. Ir tą vakarą, kai aš sugrižau, Bilis mane ten pasitiko ir pasakė: „Žinai ką? Ta moteris pasakė, kad šįvakar ketina paskelbti dar vieną žinią.“

¹⁴¹ Ir aš pasižiūrėjau į tą moterį – trumpi plaukai, apsilvilkusi tokią aptemptą suknelę, jog atrodo, kad buvo išprausta į ją, sėdėjo ten, taisydamosi plaukus, smaukė pėdkelnes – supratau, kad ji pašoks. Ir ji pašoko, o aš pasakiau: „Sėskis!“ Ji tęsė toliau. Pasakiau: „Ar girdi mane? Sėsk!“ Nieko sau!

¹⁴² Kai tą vakarą išėjau, mane ten pasitiko keturi ar penki vyrukai su ja ir pasakė: „Tu nuliūdina Dvasią.“

¹⁴³ Aš atsakiau: „Kiekviena Dvasia, kurią aš nuliūdinu Dievo Žodžiu, ir turi būti nuliūdinta.“ Pasakiau: „Argi Biblijoje nepasakyta, kad pranašų dvasia

paklūsta pranašui? Jeigu ji liudija... O pranašystė ir yra... Kalbėjimas kalbomis ir yra pranašystė, jei tai išaiškinta.“ Aš pasakiau: „Tuomet tegul ji palaukia, kol aš baigsiu, o tada galės kalbėti.“

Jis pasakė: „Bet jūs mokote Žodžio.“

Aš atsakiau: „Būtent Jo aš ir laikau.“

¹⁴⁴ Jis pasakė: „Ji turėjo kai ką šviežio ir naujo iš Dangaus, šį tą kitokio nei tai.“ Jei tai nėra grįžimas prie Romos katalikybės, tuomet apskritai nežinau, kas tai!

¹⁴⁵ Tegul kiekvieno žmogaus žodis bus melas, kiekviena dvasia tebus melas, o Dievo Žodis – Tiesa. Pirmiausia Dievo Žodis!

¹⁴⁶ Štai kur problema šiandien – jie turi tiek daug apreiškimų ir melagingų dalykų. Šitaip jie parpuola prieš demonus ir atveria jiems savo širdis, vietoj to, kad liktų su Dievo Žodžiu! Štai kur slypi problema, štai koks reikalas. Žmonės – sąžiningi, nuoširdūs, geri žmonės, – bet jiems nieko nepasakysi. „Na, mes, sekmininkai, tikime tuo.“ „Mes, baptistai, tikime tuo.“

¹⁴⁷ Aš tuo tikiu, nes tai Dievo Žodis! Reikalauju, kad kas nors pamėgintų mane pakoreguoti dėl to. Matote? Teisingai. Tai Žodis! Laikykitės Jo – Jis teisingas!

¹⁴⁸ Taigi, jie įsteigė pirmąją bažnyčią, pirmąją Romos katalikų bažnyčią. Ir vietoj to, kad vadintų jį vyskupu, kaip visada ir vadino, jie jau ėmė vadinti jį tėvu. Ir tebevadina. Ir jie čia sako: „Turi pripažinti, kad šis vafelis yra Kristaus kūnas. Ir iki šiol kunigas yra dievas, nes Dievas privalo išklausti balsą kunigo, kuris tiesiogine prasme paverčia šį vafelį į Kristaus kūną.“ O paskui protingi žmonės leidžiasi, kad jiems tai brukėtų gerklėn! Nieko sau... O, kokie...

¹⁴⁹ Bet tikrieji garbintojai, tikrieji vyskupai liko su Žodžiu. Jie pasiliko ten, tame Nikėjos susirinkime, jie ten tvirtai laikėsi to Žodžio. Tikrai taip. Jie atėjo kaip kankiniai, visa kita, bet jie laikėsi to Žodžio. Jie apskritai nenorėjo jokios stabmeldystės.

¹⁵⁰ Ir aš noriu, kad kas nors man parodytų, nuo kada šventasis Patrikas buvo Romos katalikas. Nieko panašaus! Jis protestavo prieš tą Romos bažnyčią. Jis buvo šventojo Martino sūnėnas. Aš čia skaičiau, kad viena moteris, kuri parašė (Heizeltin, misis Heizeltin) „Nikėjos susirinkimo ištraukas“, pasakė, kad ji nuvyko į Oksfordo kartoteką kortelės, kad pasiimtų „Šventojo Martino gyvenimą“, ir tas vyrukas pasakė: „Bet Romos bažnyčia jo nekanonizavo.“ Žinoma, ne – jis protestavo prieš ją! Taip pat ir šventasis Patrikas. Tie žmonės, kurie laikėsi Dievo Žodžio, statė savo mokyklas, jie laikėsi atokiau nuo tokių dalykų.

¹⁵¹ Dabar mes matome, kad tas pats ir šiandien. Romos bažnyčia ir toliau tęsia su tais pačiais savo apvaliais pyragaičiais, tikėdama, kad Kristus nužengia ir įšoka į juos. Ir paklauskite: ar žinote, kad vyną išgeria kunigas? Juk jie turi

perduoti vieni kitiems – Jis davė taurę vienam, o tas perdavė sekančiam. Bet pagal pagonišką formą vyną išgeria kunigas. Matote? Jūs iki šiol... Visa tai pagonybė! Būtent tai.

¹⁵² Jiems nerūpi, jie sako jums: „Nekalbėsiu su tavimi apie jokią Bibliją.“ Tas tarnautojas, tiksliau kunigas, man ten pasakė, sako: „Pone Branhamai, jūs vis kalbate apie Bibliją, o aš kalbu apie bažnyčią.“

Aš atsakiau: „Dievas yra Žodis!“ Teisingai. Taigi, gerai.

¹⁵³ Mes matome tai iki šios dienos – štai kodėl Romos katalikų bažnyčioje garbinti reikia eiti į bažnyčią. Jie išmokinti, kad Dievas yra tame apvaliame vaflyje, ostijoje, kuri šventykloje. Suprantate? Argi nematote, kad tai pagonybė? [Susirinkusieji sako: „Amen.“ – Red.] Žinoma, kad taip.

¹⁵⁴ Argi nematote, kad žmonės, kurie priima bet ką, bet ką, kas prieštarauja šiam Žodžiui, yra to paties sukirpimo? Argi Bibliją Apreiškimo 17 nevadina katalikų bažnyčios paleistuve? Argi joje protestantai nevadinami motina... kad ji yra „paleistuvių motina“? Tas pats! Ji lieja doktriną iš savo pasibaisėtinos ištvirtavimo bjaurystės taurės – netyrus ir purvinus, grynai žmogiškus prasimanymus vietoj gyvojo Dievo Žodžio, kuris yra tikras ir nesuterštas.

O, Dieve, pasigailėk mūsų – tokia mano malda.

¹⁵⁵ Irinėjus pasakė (aš čia pasižymėjau, ką jis pasakė), sakė: „Dievo Žodis yra tarsi puiki gražių didelių brangakmenių kolekcija, kuri sudėliota, kad sudarytų didingo, galingo Karaliaus statulą. Bet, – sakė, – tikėjimo mokymai, dogmos, denominacijos paėmė ir padarė iš tų nuostabių brangakmenių šuns atvaizdą ir suklaidina neišmanančius Žodžio. Jie tai daro, kad iškreiptų Dievo kelius ir užtrauktų jiems gėdą.“ Aleliuja!

¹⁵⁶ Mėgindami pritaikyti, kad kas nors iš Dievo Žodžio atitiktų jūsų organizaciją, jūs išimate brangakmenius iš didžiojo Karaliaus kūno ir iš to pasidarote šuns ar lapės, ar kiaulės, ar dar kokį nors atvaizdą, ir apgaunate neišmanančius Žodžio.

¹⁵⁷ Aleliuja! O kai kurie turi Dievo Dvasią ir gina įsikūnijusį Žodį! (Dieve, papildyk mūsų gretas.) Žodis, nieko kito – tik Žodis! Paimkite tą Žodį, kur Jėzus pasakė: „Dangus ir žemė praeis, bet Mano Žodis nepraeis.“

¹⁵⁸ Jame pasakyta: „Krikštykite Viešpaties Jėzaus Kristaus Vardu,“ o jie padaro Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios, – trijų dievų. Jie priima įvairiausias dogmas ir išsigalvoja visokius dalykus ir apšlaksto vietoj panardinimo. Ko tik nėra! Padaro iš to kažkokią žmogaus pramanytą pamazgų duobę, vietoj to, kad paliktų tą brangakmenį didžiajame Karaliuje, Kristuje.

O, aleliuja! Tai įsikūnijęs Dievas, Kristus!

¹⁵⁹ Jie iškreipia Dievo kelius: leidžia į bažnyčią ateiti tokiems žmonėms, moterims trumpais plaukais, prisidažiusioms, apsivilkusioms gėdingai atrodančias sukneles. Vyrai tokie lepūnėliai, kad leidžia moterims vedžioti